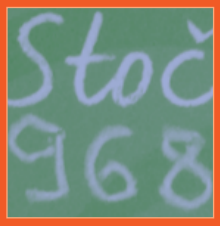
Kulturně společenský časopis
2013 • 8
na internetu

DOBRÁ ADRESA

Z obsahu

Rasismus mezi českou uměleckou elitou a ještě něco...

Napíšu Pavle

Milý deníčku

Obsah:

Věřte nebo nevěřte

Fotoaktualita (3)
Michal Šanda: **Básníci** (4)
Čtenářská soutěž (7)
Petr Štengl: **Drby z vrby** (10)
Čítanka Dobré adresy: Vladimír Pavlovič: **89 míst k sedění** (12)
Michal Šanda: **Česká divadelní fotografie** (18)

Věřte

Petra Placáková: **Básně** (22)
Michal Šanda: **Z antikvariátních banánovek – Léčebný ústav Kroměříž** (24)
Mnoháček Zgublačenko: **Beřkovice** (30)
Z faceboku (34)
Sloup – Papá Razzi na prázdninovém výletu (38)

Nevěřte

Leopold F. Němec: **Zmizelá krása krasomluvy** (49)
Miroslav Pech: **Napíšu Pavle** (54)
Liszt a Wagner v Piešťanech (56)
Ondřej Zajac: **Čím byste milé děti chtěly být? a jiné básně** (58)
Martin Vokurka: **Básně z července** (61)
Roman Rops: **Abdikace – Prázdninový díl K. O.** (62)
Z domova (ČTŽ): Rasismus mezi českou uměleckou elitou a ještě něco... (64)
Kateřina Bolechová: **Z mého deníčku** (65)

SYSTÉM NAVIGACE: KLEPNĚTE!

První stránka (titulní):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenese přímo na příslušné stránky. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevřou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popisek a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):

BYLO od č. 1/00: Klepnutí na jednotlivé body obsahu Vás přenese přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popisek k obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám nadepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!

DOBRÁ ADRESA

Na titulní stránce: foto k článku na str. 34

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 8, rok 2013, ročník 14. E-mail: dobraadresa@dobraadresa.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor: Petr Štengl. Redakce: Václav Dvořák, Štěpán Kučera, Michal Šanda, Štefan Švec, Martin Vokurka. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vychází s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky. Redakcí nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafin a FirstNet, a. s. Časopis je excerpován Ústavem pro českou literaturu AV ČR.
ISSN 1804-963X

Milí čtenáři,

v srpnovém čísle Dobré adresy vám přinášíme to, co jsme vám ještě nikdy nepřinesli. A pokud jsme vám snad přece jen přinesli něco, co jsme vám přinesli už dřív, tak my si to zase odneseme.

Hezké léto přeje

Petr Štengl

Věřte nebo nevěřte

Foto-aktualita

Foto
Michal Šanda

Básníci!

Michal Šanda

Prolog

Kraj zapomenutý mi v srdci leží
jak perla v škebli, která vzrůstá roky,
a ona blýská jasem, sněhem sněží,
K čemu je poezie?
a zavírám ji v tyto prosté sloky.
K ničemu.
Já po letech rozvírám s vášní listy
těch barev, stínů, prostých črt své mapy,
ráz kraje svého, meditaci místy,
Od Homéra je poezie už pouhé krasožvanění.
šum lesů, bouři, kterou hučí slapy.
Ne příští život náš, ne příští zoři,
chci pravdu plání chytit smysly všemi,
má celá snaha v jednom světle hoří:
Koho zajímá?
jen v lásce bez frasí k té svojí zemi.

Cestička k domovu

Cestička k domovu
známě se vine
Kdo ji čte?
hezčí je,krásnější
než všecky jiné.
Douška a šalvěje
kolem ní voní,
Tři sta blouznivců v desetimiliónovém českém národu.
nikde se nechodí

tak jako po ní.
A kdybych ve světě
bůhvíkam zašel,
tu cestu k domovu
vždycky bych našel.
A kdybych ve světě
smutně se míval,
na téhle cestičce
vždy bych si zpíval.

S lodí jež dováží čaj a kávu

S lodí jež dováží čaj a kávu
pojedu jednou na dalekou Jávu
Za měsíc loď když vypluje z Janova
Mnohem víc lidí si přečte nápis na WC v hospodě U Hrocha:
stane u zeleného ostrova
„Byl jsem tady.“
Pojedem spolu já a ty
vezmeš si jen kufřík a svoje rty
Pojedem okolo pyramid
loď počká až přejde Mojžíš a jeho lid
Pokud po sobě toužíte zanechat svědectví
S vysokou holí zaprášenými opánky
jde první přes mořskou trávu a rozkvetlé sasanky
vyryjte ho klíčem do omítky.
Hejno ryb na suchu zvedá svá křídla jako ptáci
letí za vodou a ve vlnách se ztrácí

Jarní rondeaux

Máš po sněžence bledou pleť,
však ústa po růži ti voní.
Jsou slova lásky monotónní,
co počít si mám s nimi teď
když čekám na tvou odpověď
a zmaten pospíchám si pro ni?
Paradoxně význam poezii přikládá
Máš po sněžence bledou pleť,
totalita.
však ústa po růži ti voní.
Jen nakonec mě nepodveď,
a strach, který ti oči cloní,
Totalita dělá z básníků mučedníky.
ať zmizí rychle, prosím, hleď,
jako ten sníh, co padal loni.
Máš po sněžence bledou pleť,
však ústa po růži ti voní.

Máj

Sličný máj
v luh i háj
Mandelštam za rudého sovětského teroru
život leje;
vše se hýbá, vše se směje,
Lorca za fašismu ve Španělsku
všude rozkoš, všude ráj!
Desnos v Terezíně
Doliny
roviny
kryje kvítí,
na ně zlaté slunko svítí
s jasnomodré výšiny.
za komunismu uvěznění Zahradníček, Rotrekl, Palivec, Kostohryz, Renč
Včelek roj
letě v boj
Jirous
plesně bzučí,
tu brav skáče, tam skot bučí,
pastýř zkouší zvučný stroj.
Ko Un v Koreji
Kamkoli
po poli
oko točím,
veselosť a plesy zočím,
život vidím na roli.
Ptáčkové
hlásky své
vydávají,
jenom za totality se vraždí a zavírá do kriminálů kvůli básním.

potůčkové klokotají
s nimi písně májové.

Telefony

Generálova choť v negližé
telefonuje mi z lůžka
V mém byró voní lanýže
Když se za kulturní revoluce v Číně přemnožili vrabci
jež přinesla jí služka
Mluvím a beze všech okolků
vstupuji do její vany
vyhnal Mao obyvatelstvo do přírody
Pan generál piják na stolku
je rudými lampasy lemovaný
Rozhovor končí Naše astrály
s rozkazem tleskat dlaněmi.
se políbily v telefonní budce
a slečna z meziměstské centrály
mne drží nahého v ruce

Kdo nás napomene

Jednou nám popel poví,
Vyplašení ptáci vzlétli
Na jaké dveře tlukou
s tak tvrdošíjnou mukou
a létali
na světě lidská srdce.
A snad nám láska řekne,
a létali
proč srdce nepřestane
a proč stále, stále
na velké dveře tluče.
Ale kdo řekne
mé nedůvěře,
kam vedou ty dveře
a co je za nimi skryto.
a potom k smrti vysílení padali s oblohy na zem.
A kdo nás napomene,
aby to nebolelo,
a přece přísné bylo,
nadarmo se ptáte.
A kdo nás napomene.

Epilog

Zavírám již kroniku dlouhým čtením zmdlen,
nových hesel v povyku ztracený jest sen.
Co jsem chtěl zde oživěti?
Ženy, děti, muži, kmeti.
Tohle je básnický čin!
vše jest pravda jen.
Bylo, bylo, bylo tak, Bůh ví, bude líp?
zrezavěl cep, mlat i prak, vypelichal šíp.
Slzy vyschly po dnech bolů...
U kaple jen roste v dolu
řada mladých lip.
Roste, roste napořád, pučí, raší dál.
V rumech dřímá panský hrad, klášterní též val.
Nosy, uši uřezané,
ruce, nohy porubané,
Bída, Hlad a Žal.
Zapadlo vše v časů dým, zniklo bez zvěstí,
dnes jen hlásá chudý rým dědů neštěstí.
Ovšem prach jich země kryje,
ale síla jejich žije
kouzlem pověstí.
Heroická sílo, ty zdoláš smrt i hrob.
V nové lákáš životy mrtvé símě dob.
A tak i já tleskám
Nedáme se! letí krajem,
naše zem buď naším rájem,
králem v ní, kdo rob.
poetickým slovům zbytečným.
Svatá sílo nadlidská, vzdore bez hrází,
před níž chlouba cynická jde a přechází.
S nebe spadlý duchu vzdoru,
zdar Ti, přenést můžeš horu
bez všech nesnází.
Na každém jest jedině, chtít, pak budeš žít.
nesmíš dát v plen vteřině, co má věčné být.
Sílo dědů, kouzlo vnuků,
písně mé skaň do souzvuku:
vítězit – neb mřít.

Čtenářská soutěž

V červnovém čísle jsme vyhlásili čtenářskou soutěž o nejlepší povídku nebo báseň, v níž budou obsažena slova pošťákova flanděra. Vítězem se stal **Lepold F. Němec** s povídkou

Nedoslýchavost v poezii aneb Pokutový kop.

Poprvé jsme se potkali v literární čajovně Skleněná louka, kam občas chodím. Já a Lev Tupoměrský. Věru zvláštní jméno, ale zato se vznešenými předky. Do Brna pravidelně jezdíval na strojírenský veletrh. Zakoukal se a už tu zůstal. Zaměníte-li pořadí jména a příjmení, pochopíte, proč mu říkají Tupolev. Hrabě Tupoměrský se tomu jen směje. Říká, že Tupolev je starý ruský šlechtický rod a významnější než ten jejich.

Za úsměvné považuje i to, že je zaměstnán u dopravní policie, protože jeho bratrovi kvůli pití vzali řidičák.

Tupolev se stejně jako já zajímá o poezii. Zvláště o tu mladou. Básnířky vůbec hrají v jeho životě důležitou roli.

Do čajovny „Na skleněnce“ chodíme nejen kvůli poezii a dobrému čaji, ale i proto, že to patří k bontónu. Oba *němnožko* píšeme a tu a tam se necháme přemluvit k autorskému čtení. Tupolev měl dokonce samostatný pořad na ZŠ Sirotkova. Lev byl vypískán, když jakýsi geniální žák odhalil, že to nejsou verše Tupolevovy, ale verše Osipa Mandelštama.

Nedlouho poté mne na autorském čtení v mateřském centru také vypískali. To nás velmi sblížilo a vytvořili jsme avantgardní básnické duo. Říkáme si VAJO - Veršované a jiné oplzlosti.

Brzy nám došlo, že v konkurenci mladých básníků, kteří se neustále rodí a rodí, musíme v tvorbě trochu přitvrdit.

Pro inspiraci jsme začali chodit na fotbal, na tribunu, kde stávají ultras – tvrdé fanouškovské jádro. Řeknu vám, netušil jsem, kolik krásných slov mi zůstávalo utajeno. Koupili jsme si klubové šály, abychom s mladými fandy lépe splynuli. Povedlo se dokonale. Když se to po zápase u stadionu mlelo hlava nehlava, byli jsme tak splynutí, že jsme od policajtů dostali pěkně naloženo.

Tupolev na policajty křičel: „Neblbněte molodci, já jsem váš kolega.“

Ukázalo se, že to od něj byla pěkná pitomost.

„My ti dáme kolega, ty hajzle jeden.“ Bylo to asi smluvené heslo, protože policajti co mlátili mně, se naráz všichni vrhli na Tupoleva. Nakonec nás s několika dalšími nacpali do antona a odvezli na služebnu.

Věřte nebo nevěřte

To bylo vítání a smíchu, když na policejní stanici poznali kolegu z dopravky. Skoro jsem jim ten krásný služební vztah záviděl. Zejména služební vztah nadstrážmistr Janečkové byl až sourozenecký a mlaskla nejedna hubička.

Dostali jsme pořádného flastra a zakázali nám vstup na stadion na tři utkání.

Uteklo to jako voda, a proti Baníku už jsem stál na svém místě. Utkání Zbrojovka-Baník bylo vyhodnoceno jako rizikové. Jako na potvoru, musel Tupolev do služby a při utkání jsem si s ním nemohl připíjet. Já si na fotbal nosím v pleskačce slivovici a Tupolev fernet. Už jsme si na ten mix zvykli. Dnes místo Tupoleva vedle mne stál mladý kluk v pošťácké uniformě. Asi zdrhnul z hokny, protože měl brašnu plnou dopisů. Když nám dal Baník třetí gól, pošťákova flanděra vonící trnkama doletěla až k nohám pomezního. S Baníkem jsme prohráli a zbytek pleskačky jsem žalem dopil s mladým pošťákem, který zůstal na suchu. Sudího asi nikdo nepodmáznul, aby písknul penaltu.

„Už se ani nebudu v žádné hospodě stavovat a pojedu rovnou domů," říkal jsem si v duchu pro sebe. „Stejně budou mít Baníkovci ve všech hospodách navrch," utnul jsem myšlenky a sednul do auta. Nastartuju a slyším ťuky ťuk na okýnko. Za sklem na mne cenil zuby Tupolev v bílé čepici a v zelené reflexní vestě.

„Zaplatíš pokutový blok!" huhňal přes sklo.

„Jasně že zaplatím, ale kdo ho odpíská a kdo ho bude kopat?"

„Nech si ty fórky. Tak zaplatíš ten blok, nebo ne?"

Vrtalo mi hlavou, jak Tupoleva napadlo, že bych tu penaltu měl zaplatit já. Malinko jsem stáhnul okno a říkám: „Víš co Tupoleve, prohráli jsme 3:0, já mám v sobě skoro celou pleskačku slivovice a potřebuju se vyspat. A ty se mne ptáš, jestli zaplatím pokutový kop. To se musí hochu promyslet a tolik kapříků já ani nemám."

„Neříkej mi hochu, když mám na sobě uniformu. A stáhni vokýnko a ukaž mi doklady."

Stáhnul jsem okno a ptám se ho: „A mám taky chcípnout motor, hochu?"

Tupolev se jak pružina vymrštil do pozoru a začal křičet: „Pane, vy nejste jen špatný řidič, ale hlavně mizerný básník. Vaše poezie jsou jen pšouky vzteklého predátora, kterými zamořujete už tak dost zasmraděný hampejz české literární scény. Jako takový si vystupte a půjdete se mnou na služebnu."

„A bude tam nadstrážmistr Janečková, hochu?" Když si Tupolev z opasku odepínal pendrek, pochopil jsem, že si nedělá prdel.

Rychle jsem vyskočil z auta a podával mu doklady. V tom momentě se Tupolevovi roztřásla brada a ramena.

„Zmizni. Ale okamžitě."

Podruhé to opakovat nemusel. Skočil jsem do auta a celý rozechvělý jsem zastavil až před domem. Celou noc jsem nemohl usnout. Co se asi stalo? Že by Tupolev jel v úplatcích? Možná. Vždyť mne vyzýval, abych zaplatil pokutový kop.

Ráno jsem si dal sprchu, udělal dvojitého turka bez cukru a na internetu jsem si pustil svůj oblíbený kulturně společenský časopis. Hned na třetí straně na mne tučným písmem zývá recenze jakéhosi Švandy s nadpisem - Lev Tupoměrský: Milování s lunou.

Zaskočilo mne to, i když jsem tušil, že má nějaký rukopis před dokončením. Je jasné, že svou prvotinou mi chtěl ukázat, kdo z nás dvou je ve skupině VAJO dvojka a kdo jednička.

Recenzet psal:

Policista, fotbalový fanoušek a potomek ruské šlechty Lev Tupoměrský (narozen 1948 v Novgorodu, od roku 1979 žijící v Brně) ve své intimní poezii na příběhu policejní mluvčí vykresluje obraz životního osudu ne jako složitou matematickou rovnici, ale jako zcela jednoduché plus a mínus, jako násobeno a děleno. Úsporné, skoro až na slovo lakomé verše nahání hrůzu jako dávky z kulometu. V tomto ohlušujícím zjednodušení vrstevného a barevného života své kolegyně spočívá hloupost a zbytečnost autorova psaní. Ba dokonce lze mluvit o jeho škodlivosti. Přesto prvotina Lva Tupoměrského, v určitém slova smyslu, může být příslibem pro budoucnost. Totiž příslibem, že už to nikdy neudělá. Sbírku doprovází doslov Kpt. Nezbedného.

Dočetl jsem a rázem mi bylo Tupolevovo chování jasné. Ještě že má mne. Ve skupině VAJO jasnou dvojku.

Lepold F. Němec

Ať si extatičtí poetové říkají, co chtějí, veškerá literatura musí mít řemeslný fundament. Bez něj se do psaní nemá cenu pouštět a naopak, není žádná hanba psát na zakázku. Dobrá adresa se rozhodla jednu takovou zakázku vyhlásit: napište báseň či krátkou povídku, téma není nijak vymezeno, jedinou podmínkou je, že se v textu musí objevit slova nádraží a křusky. Svá díla zasílejte na michal.sanda@divadlo.cz Vítěznou práci uveřejníme v říjnovém čísle. Její autor bude odměněn jízdenkou do neznámého místa

FotoMichal Šanda

Drby

Věřte nebo nevěřte

A tak se ti dva snaží a určitě jsou přesvědčeni o tom, že jim to jde a do výkazů píší, jaký je jejich pořad přínosný, protože přitahuje lidi k literatuře, čímž jaksi pomáhá zkulturňovat obyvatelstvo. Těžko říct, podle jakého klíče si vybírají knihy, které pak ve své šou představují. Ale vždyť o knihy jde v jejich varieté až v poslední řadě, hlavní je přece zábava.

Gondíci české literatury aneb Naši trafikanti

Marek Eben nám z bilboardů sděluje, že má rád Českou televizi. Baže. Vždyť již od Ebenových Válečkovských dob, kdy mu byla kojnou, stala se Česká televize posléze náhradní matkou, jeho dojnou. Tak bodejť by ji neměl rád. Ani si nějak nevzpomínám, na které straně barikády v boji o Českou televizi tehdy Marek Eben stál. Ale tuším a mé tušení se mění v jistotu. Marek Eben stál na straně trafikantů. Ač se to nezdá, trafikanti jsou u nás jedna z největších lobby. Přejme panu Ebenovi jeho trafičku, však není zdaleka jediný a my ho máme rádi, když nás tak pěkně baví a i na té plovárně v těch pruhovaných plavkách mu to sluší. I když je jenom nakreslenej. A zábavné pořady ty my máme rádi.

Sourozenci Gondíkovi alias Gondíci, Adéla neboli Aduš a Dalibor, prostě Dalibor, ti jsou taky takové veselé kopy. Pořad pro zahrádkáře Rady ptáka Loskutáka patří k mým nejoblíbenějším a Gondíci dovedou být vtipní. Třeba takové obyčejné granule proti slimákům, a co kolem nich může být švandy. Však taky máme na chalupě hned dvě balení.

Jsou však i trafiky smutné. Třeba taková trafika pořadu 333. Netuším, proč zrovna 333 si jeho tvůrci zvolili za název zábavného pořadu o literatuře. Proč pořad nenazvali mnohem populárněji třeba 666. Ale uznávám, je to moje nevědomost, můžu si to vyguglit a neznalost neomlouvá. Výnosné sice, leč smutné. V pořadu 333 to nehýří vtipem ale ftipem. Jeho moderátoři kladou autorům šibalské otázky, dělají opičky, pitvoří se. Zkrátka takoví Gondíci české literatury. Jenže při sledování tohoto pořadu by slimáci ani nepotřebovali granule, chcípli by sami. Jde přece o to, že literatura musí být zábavná, protože o zábavu jde především. A tak se ti dva snaží a určitě jsou přesvědčeni o tom, že jim to jde a do výkazů píší, jaký je jejich pořad přínosný, protože přitahuje lidi k literatuře, čímž jaksi pomáhá zkulturňovat obyvatelstvo. Těžko říct, podle jakého klíče si vybírají knihy, které pak ve své šou předsta-

z vrby

vují. Ale vždyť o knihy jde v jejich varieté až v poslední řadě, hlavní je přece zábava. Vlastně ne, hlavní je především jejich trafika. V zimě do ní nefouká, v létě je v ní příjemný chládek. Prostě pohodička, pohoda. Škoda jen, že platí zákaz prodeje tabákových výrobků mládeži mladší osmnácti let a že kouření může zabíjet, což platí i pro rezatý slimáky.

P. S. Jenom pořád nevím, který z těch dvou je Aduš.

Bankéř a básník

Vyprávěla mi tuhle Olga, Olga je totiž Ruska, že u nich, to jako v Rusku, žena jednoho z nejmocnějších oligarchů, po našem mafiánském kmotrovi, založila fond pro podporu vydávání knih. To je, co?

U nás je to trochu jinak. Přišel tuhle jeden známý český básník za jedním významným bakéřem, oni byli nějak vzdálení příbuzní, nebo spolu chodili do školy, s tím, že básník je, jak jinak, chudý básník, a že ho napadlo, když už teda spolu seděli devět let v jedné lavici a básník dával bankéři opisovat, že by bankéř básníka mohl finančně podporovat. Básník si to tuhle na papíře propočítal a všeho všudy podtrženo sečteno by se jednalo o pouhopouhejch dvacet tisíc. Ne ročně. Měsíčně. No co to pro bankéře znamená, taková směšná částka, pakatel, pro takový drobný by se ani nesehnul, kdyby se válely na chodníku. Vždyť kolik bere českej bankéř? Dvěstě tisíc? Pche! Takovou almužnu bere kdejakej jouda z dozorčí rady. Tak půl mega? Mega? Giga? Jo, a ještě aby nezapomněl, básník bankéři vysvětlil, že je to vlastně svym způsobem jeho morální povinnost, postarat se o finanční zabezpečení českého poety, poněvadž tím vlastně podporuje českou kulturu jako takovou.

Bankéř schoval dvanáctiletý gruzínský koňáček, který popíjel s básníkem, zpátky do baru a nechal ho sluhou doprovodit ke dveřím s tím, že má ještě nějakou práci a že určitě bude o jeho nabídce přemýšlet.

No, neozval se už bankéř básníkovi, a od té návštěvy nechává se doma zatloukat, krkoun jedna krkavá.

Kdepak, kam my se hrabeme na takové Rusko!

Josef Václav Sládek: Na hrobech indiánských

Poslyšte, Sládek, proč vám vlastně leží na srdci tihle divoši? Vím, vím, strávil jste na Západě několik let, ano, to je jistě pozoruhodné, tak napište cestopis! To by byl trhák a ještě vyděláte. Ale proč musíte o těch indismanech zrovna sepsat básnickou sbírku? A zrovna takovouhle, žádná romantika?

Vždyť podívejte, ta vaše cestička do školy, jak se pěkně vine, jak je vyšlapaná. To mají lidi rádi, tomu rozumí, tuhle včelka, támhle kytička, ale ne ty vaše mordy, kdo je na to zvědavej? Vždyť se nás to tady vůbec netýká. Co je nám po tom, jak se tam někde v Novém světě mezi sebou vraždili? Copak my nemáme svoji minulost? Třeba husiti? Co? Nechtěl byste napsat nějakou pěknou sbírku o husitech? Vždyť ti indiáni to jsou úplní teroristi. To nám sem netahejte. S tim na nás nechoďte.

Jak vám povídám. Pěkně cestička ať se vine a všichni budou spokojení. Cože? Genocida říkáte? Ale fuj! To je teda slovní ohyzdnost. Kde jste k tomu, člověče, přišel? Angažovanost? Poslyšte, Sládku, a nejste vy takhle náhodou spolčenej s těma anarchistama?

Petr Štengl

Věřte nebo nevěřte

Čítanka DA:
Vladimír Pavlovič
89 míst k sedění

Vladimíra Pavloviče lze volně přiřadit k "autobiografickým" autorům, jako jsou Václav Kahuda a Oscar Ryba, dále pak Emil Hakl či Karel Kuna. S nimi Pavloviče ostatně pojí jak publikování v časopise Moderní analfabet z kraje 90. let, tak vystupování na autorských čteních Klubu 8. Přítomný svazek má výmluvný podtitul Příhody z vlaku v tekuté próze a je zkomponován z původně samostatně vznikajících "povídek". Autor si ze své sumy zvolil právě ty týkající se cestování vlakem a ex post je různými komentáři propojuje v jakýsi přerývaný celek. V knize se nám dostává velmi sytého popisu života na pražském příměstí, neb český mistr Býn, jak se autor v jedné povídce charakterizoval, jezdí denně do zaměstnání z Čelákovic do Prahy. Do toho je ovšem přimíseno mnohdy přitrouble vyhlížející hraní se slovy a jejich významy. Pavlovič evidentně stojí o komunikaci, především s dívkami, samozřejmě. Nejenže neustále ve vlaku oslovuje další a další slečny, ale rovněž v textu uvádí svou e-mailovou adresu. Autor tak nepřímo, ale jasně vyjadřuje názor, že normální je, když lidé spolu mluví, nikoliv obráceně.

Ondřej Horák

A teďka notorák. Lokálka totiž o půl jedné v noci pravidelně vyráží z Hlavního nádraží směr Poděbrady. V Brně by se tomu řeklo rozjezd. Mezi dvanáctou a půl jednou rozjedou se z Prahy poslední flanderkovité vlaky do všech stran. Vezou vždy velmi specifickou skupinu cestujících. A o té bude řeč. Čelní místo ve skupině kromě alkoholiků zaujímají kuchaři.

Kuchaři o půl jedné v noci a jedna kuchařka nasednou do červenožluté „mašinky“, dřív by to byl takzvaný jahoďák stažený z drah na počátku osmdesátých let. Dnes je to motorizovaný designérský exces podobně jako osamělý balkónek na Vinici. Postavili ho na nohy technici v železničních strojírnách u Boba. Dali tam motor z Tatry 148 s automatickou převodovkou a lavice potáhli červenovínovým studeným flaušem.

Kuchaři o půl jedné v noci ve flalmendráku. Ne jako po oslavě narozenin na pracovišti mezi rýsovacími prkny přespolní projektant někdejšího státního podniku Armabetonu (shodného jména s výrobcem rozváděčových kisen Hager), aby se přikryli pauzákem a zůstali na noc na stole mezi plotnami. To oni to zabalej, scvaknou nože a ocílky, Ukrajinky dokliděj zbytek a tradá na Hlavák na lokálku. Rozjezdy lokálek po půlnoci z Hlavních nádraží jsou ověnčeny nejedním zblitým půvabem.

Kuchaři o půl jedné v noci nasednou do vozu a s nimi jedna kuchařka. Ti když se rozhovoří, dostanu hlad a mám chuť v životě nepáchnout do restaurace. Hovoří o třicítce měsíčně, o biftecích a podobně. Hovoří o tom, jak chčijou tajně do hrnců s polívkou. Tam se to ztratí. Do brambor nebo do rejže by to bylo podezřelejší. Potom jděte do restaurantu.

Kuchaři o půl jedné v noci ve flalmendráku. Ne jako po oslavě narozenin na pracovišti mezi rýsovacími prkny přespolní projektant někdejšího státního podniku Armabetonu (shodného jména s výrobcem rozváděčových kisen Hager), aby se přikryli pauzákem a zůstali na noc na stole mezi plotnami. To oni to zabalej, scvaknou nože a ocílky, Ukrajinky dokliděj zbytek a tradá na Hlavák na lokálku. Rozjezdy lokálek po půlnoci z Hlavních nádraží jsou ověnčeny nejedním zblitým půvabem. Krysy pobíhají v kolejišti. Nože kuchařů zůstávají zamknuty v kovoňáckých skříňkách. Jinak by se už házelo.

Nechybí anglán ve znamení vah, související angličan, který se oženil s jednou Čelákovankou. Jezdí korigovat texty do dilojt ent tač a podobně, ožrala. Manželka je ve lvu. Česky prej umí perfektně, ujišťuje mě Fred nebo jak se ta persóna jmenuje. Je to na první pohled jinej druh. Chodí po práci do večera na ty šipky na bowling no zkrátka na všechny ty nepravděpodobný zábavy. Aby šel na Spartu, to ne.

Lokálka se rozjede. Dusnem zavíří první proudy z otevřených hub a sklopených okýnek. Kuchaři si zásadně sedaj hned na první lavici do nejklidnějšího vzdušného pytle. Aby je neofouklo anebo je to takové jejich štamgastské místo. Někdy, když přijdu dřív, se tam posadím, ale nikdy mi nic neřekli. Pokynem si tak aby se neřeklo a už se jede. Plzeňské neodmyslitelné lahváče jim zazvoní do přípitku, třeba je maj z podniku ze režijní cenu, kdoví. Jezdí s nima taková jedna, taková ta kuchařka, ta ale asi nebude kuchařka, ta bude dělat servírku. Zrzavé vlasy, musím říci, že se mi velmi líbí, ale říká nadměrně ty vole, což by kvůli mně musela omezit, a tak se neodvažuju přistoupit k námluvám. Stěžuje si na hosty, na jejich stížnosti, na malá dýška. Je to nespokojená proletářka. Cigáro u huby před vlakem musí vzplanout co ráno o půl jedné v noci. Podobně jako Renata, což je zase samostatná kapitola.

Jednou jsem jel a ona jela sama. Kuchaři chyběli. Posadili jsme se naproti sobě. Dostal jsem odvahu pronést úvodní řeč. Řekl jsem dobrý den a pořádně, dvakrát víc než obvykle se zatvářil. Ona odpověděla na pozdrav a přidala:

Vy se na mě pokaždý tak přiblble usmíváte.

Řekl jsem, že vím.

To já vím, že víte.

A tak jsme oba věděli a seděli s ostatními v motoráku a čekali na rozjezd...

Na příště už zase jeli všichni kuchaři. Jde o to jak se jim sejdou směny. Pozorně poslouchám, co se k mým uším donese. V motoráku hluk jako v hospodě, to vyžaduje uši na šťopkách.

Je řeč o Ádovi. Je typický tím, jaká má odvážná předsevzetí, vyposlechl jsem na celý vagón hlučně oznamovanou charakteristiku Ády:

Áda zhulenej jako hovado s flaškou vypráví, jak přestává pít...přednáší svým kolegům jeden obzvláště tlustý kuchař. Je to Rudolf, na konci podobně jako Adolf, dodávám si pro sebe.

Flamendrákem jezdí spousta zhulenejch hovad. Atmosféra je následující:

Připitomělý průvodčí, cikánská kapesní skvadra azůra, Renata, Fred Aster, šerif z agentury se psem a spousta dalších. Údérem půl jedný člověk od drah nastartoval motor, světla zablikala potemněním, byl to vyžírkový startér, co úbytek proudu vyvolal. Přišel kuchař z vemene polívka, přisedla si mladá dvojice. Naproti jeden starý učený pán s plnovousem a brýlemi, jaké jsem nosil v osmdesátých letech se stříbrnými

obroučkami. Spal skloněn na objemnou vikslajvantovou tašku. Nebylo jisté, zda-li je bezdomoveckého původu.

Děkujííí, Děkujíííí, Díkýýý. Díkýýý blahovolně připitomělý průvodčí děkuje za ukázání jízdenek. Učený pán bude asi bezdomovec, spí tak tuze, že by to civilní člověk nevydržel. Z okýnek to fouká. Sedl jsem si na kuchařské místo. Kuchaři o jednu lavici dál. Bezdomovec zde byl asi první. Je léto, přes den přes třicet, a on má na sobě zelený myslivecký vaťák s vlajkou NSR, jaký jsem taky svého času nosil. Naproti dívenka čte haryho potěra, vůbec nereaguje. Dal jsem si v hale plechovkového půllitrového gambáče a ten mě teď tlačí v měchýři, který se slovensky řekne mechůr. Jedna holka si afektovaně prohrabuje vlasy. Budou Vysočany. Připitomělý průvodčí stojí v chodbičce za proskleným oknem a je na pozoru. Kouká naštěstí ven ze dveří. Přistupuje vyběhaná emigrantka, člověk s mobilním deštníkem. Přistoupil taky mladík se staropramennou čepicí. ve tvaru zátky, jak je dnes v tuto chvíli v módě. Rozjeli jsme se, zase sem vlez připitomělý půvabně dementní průvodčí, který to v posteli může umět třeba jako já, kdoví. Je to bomba ten poslední noční vlak. Poprvé v životě jsem si v něm roztáhl notebooka a píšu jak smyslu zbavený. Kdypak se mi to někdy ještě takhle poštěstí. Toho se musí využít. Když bych si na to chtěl doma rozvzpomenout, bylo by z toho jenom klišé. Dvojice naproti se baví s telefonem v ruce, holka takových sedmnáct let, na hlavě překupnický přeliv. Říká, že už něco od patnácti, jenom nevím co. Mládenec se tomu usmívá. Říká něco, že není její babička. Holka má červenou tričko-blůzičku s potrhaným výstřihem. Harypotryně čte jako by byla kozoroh. Průvodčí odešel do kabinky k řidiči zvanému vznešeně strojvedoucí. Bezdomovec spí tak tvrdě, že ho nerozházela ani hromada u Počernic, kde jsme zastavili a všichni vyhlédly na to neštěstí z okénka. Přejeli jsme psa. Dívka se strašně nasrala. Někdo se odhodlal k výstupu a na jeho místo si přesedl člověk, který se z ničeho nic vyjevi jako Karel Thér. To je jeden náš architekt z Chrudimi. Mladík sundal kryt z mobilu a odškrabuje s ním nálepku na třetinkové dobré vodě. Vyrazili jsme z Počernic. Průvodčí se zeptal, jestli je tady někdo do Zelenče. Nesmělá paní v rohu se přihlásila, že ji slyšelo jenom pár lidí okolo, mezi kterými jsem byl já. Průvodčí se naštěstí zeptal ještě jednou a přicházel k nám, takže to dobře dopadlo a vyslyšel ji. Thér kouká jako netopýr, na krku růžencovité korálky tloušťky limonádových perel. Kluk hodil dívce plastový dekl od mobilu do klína, asi něco dělali se simkartou. Paní ze Zelenče se belhavě zvedla. Dobrzdili jsme za zvunkotu strážců přejezdu, neboli sloupy vydávaly výstražná znamení a blikali střídavě červenýma očima. Rozjeli jsme se a za mnou se za sklem v chodbičce vytvořila galerie přiopilých mužů v lehkých letních oděvech. Byli v Zelenči na kulečníku. Začali mi čumět rovnou do karet. Byl jsem vykolejený. Musel jsem toho nechat a zaklapnout popatlaptop.

Stalo se v Zelenči a k Zelenči se váže i obraz mnoha cestujících, z nichž jedna, pravidelná cestující je atraktivní „zahrádkářka“. Dáma v elegantních podpatcích. Kostýmek. Skoro manažerské odívání. Chování jakbysmet, akorát v řeči převaha vegetace a domácího zvířectva. Účes jak maminka za mlada. Kadeře bohaté, tmavé. Musí si dávat pozor na manikúru. Musí klást důraz na péči o nehty, když se hrabe v humusu a motyčkou zasahuje do půdního svršku. Velice noblesní postava, skoro jako inženýr Náhlík z Dochova (Dachau), co vypráví v televizi o milostném poměru Emerika Karůza se zpěvačkou Emikou Destilovanou nebo jak se ta kostelecká pizizubka jmenovala, aniž bych chtěl jakkoli špásovat na účet české legendy. Vyhlazený inženýr Náhlík jezdí pravidelně. Občas je však vidět s takovou starší

Kluk hodil dívce plastový dekl od mobilu do klína, asi něco dělali se simkartou. Paní ze Zelenče se belhavě zvedla. Dobrzdili jsme za zvunkotu strážců přejezdu, neboli sloupy vydávaly výstražná znamení a blikali střídavě červenýma očima. Rozjeli jsme se a za mnou se za sklem v chodbičce vytvořila galerie přiopilých mužů v lehkých letních oděvech. Byli v Zelenči na kulečníku. Začali mi čumět rovnou do karet. Byl jsem vykolejený.

Jezdí Tetra Šelestová, co mi jednou ukazovala z lístků na vlak „bundu“. Otřes! Byly to ještě ty staré tvrdé hnědé kartičky. Měla dva, jestli jeden pro Káju, nevím. Držela je natisklé u sebe a dvěma prsty, jedním shora a jedním zespoda je tiskla na výšku. Hnědé lístky, aniž by to byla hovna, hezky pružily a mírně Tetřenkovým tlakem se rozvíraly. Přesně jako vchod do ústředních ženských útrob. No Kája s ní určitě tehdy nejel, to by bylo divné, to bych si asi pamatoval.

dámou, co je na ní poznat styl zámeckého důchodcovství. Pravděpodobně to bude jeho maminka. Inženýr Náhlík, ač téměř osmdesátník, dosud svoboden. Jeho vysoká špičatá kozácká čepice s kudrlinkovou beránčí černou vlnou, dává všem najevo, co je pod ní.

Řeč byla, tuším, o zahradnici, ale jak vidím, i o panu inženýrovi.

Jenomže řeč pokračuje o tom, kdo všechno také jezdí ve vlaku:

Jezděj učenky potravinářského učiliště. Jsou tři. Dvě se bavěj o chlapech a jedna se snaží bavit o škole. Pokouší se zavést řeč na sled: porážka, bourání, konzervace, ale nějak se jí to nedaří, chlapi vítězí. Technologický postup masokombinátu není v oblibě, V kurzu je mužské pokolení. Tak jsem poznal učenky potravinářského učiliště.

Taky jela jedna dáma s bejzbolobou pálkou. Viděl jsem ji před vodjezdem flamendráku, jak stoupala po schodech z podchodu a přicházela po nástupišti. Šla velevážným krokem. Bejzbolka se jí nějak přepodivně v tom půlnočním přítmí celofánovitě leskla. Když by bylo nejhůř, mohla by rovnat chásku do latě. Když by přišla rvačka, myslím tak. Ale když přišla blíž a sedla si do vedlejší lavice, bylo vidět, že je to bageta a tak se s milým pořádkem pro případ zase nemohlo počítat.

Jezdí senzibil Podlaha, tomu netřeba nic dodávat, neb je to postava zcela smyšlená a vymýšlet si něco, zavání jistou nedůvěryhodností.

Jednou jela taková jedna macatá blondýna. Seděla naproti s decentně vyprahlými špeky a přitloustlými kozami, sáhodlouhá sukně zahalovala podezřelá celulární stehna. Obličej zahalený svěšenou vlasovou stěnou, kterou si v pravidelných intervalech přehodila dozádu, až se na okamžik vyjevil její hubeně zatloustlý obličej.

Vlastně jezdí celá sguadra uzura, jak jenom nazvat to pasažérské obecenstvo.

Jezdí taky jeden zvláštní člověk, který se odmítl vyfotografovat na průkazku bez kulicha.

Jednou taky jel pes pasažér bez jízdenky

Nastoupil v Libni. Pantograf srazil dveře a už se jelo na Masarykovy nádraža. Byl to německý ovčák. Procházel se mezi sedadly, občas přistoupil k okýnku, stoupl si na zadní tlapy, opřel o okno a zíral, kam se jede. Někteří lidé bojácně uhýbali, někteří se družili a třásli mu s hlavou a hladili na hlavě. Nesledoval jsem, jak to na Masarykových dopadlo.

Jezdí Tetra Šelestová, co mi jednou ukazovala z lístků na vlak „bundu“. Otřes! Byly to ještě ty staré tvrdé hnědé kartičky. Měla dva, jestli jeden pro Káju, nevím. Držela je natisklé u sebe a dvěma prsty, jedním shora a jedním zespoda je tiskla na výšku. Hnědé lístky, aniž by to byla hovna, hezky pružily a mírně Tetřenkovým tlakem se rozvíraly. Přesně jako vchod do ústředních ženských útrob. No Kája s ní určitě tehdy nejel, to by bylo divné, to bych si asi pamatoval. To by byla dvojitá provokace. Tetra totiž chodila s Kájou, ten bydlí jako samotář za Labem v Maringotce, nechce se vzdát svých snů. Žádná s ním dlouho nevydrží. Hraje se skupinou Tři plesnivých trojhránků nasměrovaných k bubákovité řiti Jabloka, nosí růžové kalhoty a žije z vyučování hře na kytaru v LŠU. Kája, ten by se mohl stát ústředním motivem samostatné povídky. Dlouhovlasý týpek, kluk pytel. Aparaturu vozí ve své starém Tatraplánu. Občas v něm sveze Tetřenku, vytřást duši ke Kovohutím, kde totiž ta holka bydlí s rodiči v dělnické kolonii.

Přistoupili kluc a holka. Chtěli si sednout na bidýlko, ale holka strašlivě zařvala, že je vedle mě ještě jedno volné místo. A už

byli u mě. Chytili to jen tak tak, notovali si a vydejchávali se. Zejména ta holka mhouřila oči, protože nedovídala, zula si boty a šoupla hnáty na sedušku. Rozprávěli a rozprávěli. Hovořili o polovině procenta, jak říkali, deset tisíc. Kluc říkal, že tohle vůbec neví, že se na to bude muset podívat. Políbil ji na tvář. Holka zkřivila ústa, zevnitř si hryzala dáseň a tvář. Sklonili hlavy, byl už večer. Začali spát. A zase i ze spaní, ohrnula ret jako černoch, zkousla výchlipek. Zaspali ztuha. Přišly Čelákovice a já je tam nechal, snad nepřejedou.

Následující text jsem nazval Dvěma ďubkami. Pojednává o tom, jak český mistr Býn jel vlakem se zapařenými okny. Text by fungoval více jako filmový scénář, ale na to sere pes.

Sedl jsem si s Oksanou na čtyřku ke dvěma neznámým osobám, z nichž jedna byla ženského pohlaví, takzvaná holka s velkýma prsama a druhý byl takový podobný mladík, o němž během celé povídky nepadne téměř ani slovo. Nutno k celé věci zdůraznit, že okénka byla vskutku tuze zapařená, lze říci i s dlouhým „a“ zapářená, jako mohou být zapářené koule, když jsou dvě anebo zapařený sýr, když ho dlouho nevyndáváme v létě z igelitového pytlíku. To ale skutečně jenom na okraj.

Z hlediska přechodu doprostřed si Oksana sedla vedle dívky, já vedle tamtoho naproti nim. Oksana je plochá jak barový pult, holka vedle v důležitých místech vydutá jako dvě kupky sena. Seděli jsme a jeli. Byl to známý pantograf. Za okénky normální krajina, ale díky zapářeným sklům bylo vidět jenom arktickou mlhovinu místo od místa se zamlženými obrysy medvědů – totiž fleků okolní krajiny.

Střídavě jsem sledoval Oksanu s její sousedkou. Oksanu podomácku blahovolně. Sousedku ustrašeně jako na nesmělé návštěvě. Oksanu blahosklonně, holku zmateně. S očima v očích oksaniných přikývl jsem hlavou do rytmu pantografu na znamení „hladké“ jízdy, na znamení obecné samozřejmosti, na znamení, že jedeme a že se pozorovaně rozhlížím, nejvíce tam, jak z uvedeného nabíledni, a to tak, že mi onen pohled vytváří v duši potěšení, neboli tam, odkud vzchází mužská potěcha, takže - kam určuje spočin zraku nezpochybnitelně své místo z hédonistického hlediska. Po přetočení vždy očí z Oksany na holku s kozama se mé pozorování rázem stalo překvapivým, rázem se s očima nedalo kam uhnout. Kozy byly tak velké, že se před nimi nedalo uniknout, rázem jsem nevěděl co s očima, rozpačitě jsem sklopil zrak...

A zase na novo, klimbající pantograf mi zatřásl podomácku hlavou na Oksanu, počemž byl můj podhled opět převelen, že nastal obvyklý výraz označovaný v psychologické literatuře vyděšeností z koz a já musel honem klopit zrak.

Periody pohledů načež takto stupňují se v organické podobě plánovaného nezvratného navázání prvního zrakového kontaktu s vyvinutou protisedící.... a prst..., svůj prst namířil jsem k oknu – tentokráte, ne že něco ukážu, ale že něco namaluju - pohled na Oksanu vyjadřující zjevný úmysl namalovat právě siluetu ženského těla v tom nejvýraznějším obrysu - záhy srazil prst dolu, a to se několikrát opakovalo. Oksana mě přísně hlídala, abych nepřekročil mez očividné ostudy: střídavý pohled na holku a Oksanu, prst napřáhlý k širokému tahu štětce necudnosti záhy sražený strachem z Oksany ... až z toho pointa vyvznikla taková, že jsem po těchto několika gradujících cyklech prstem připraveným na orosené plátně narychlo a spěšně, též nesměle a raději z obavy před Oksanou jakoby mimochodem, dvě ďubky vyťukl v rozteči 7,5 cm, jinotajem bradavky symbolizované zajisté... ježto faux pas nezvratné, trapas úctyhodný okamžitě jsem zarazil a přetavil v lovecko-nimrodský zážitek, neboť jsem bleskově přitiskl oči k tečkám, vykoukl ven a daleko hledajícím zorníkem proraženým takto skrz okenní mlžný závoj pozoroval v polích zajíce.

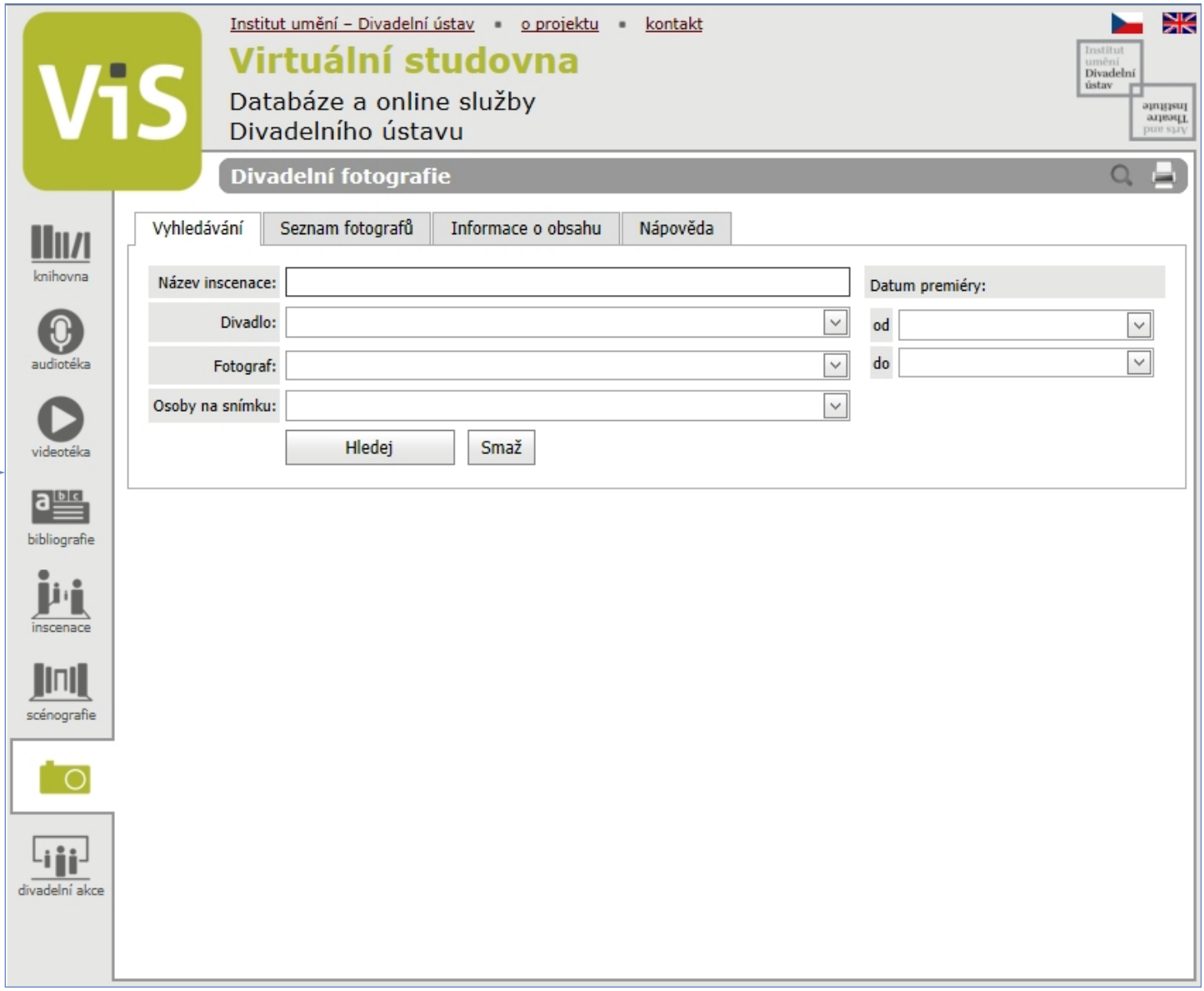
Sedl jsem si s Oksanou na čtyřku ke dvěma neznámým osobám, z nichž jedna byla ženského pohlaví, takzvaná holka s velkýma prsama a druhý byl takový podobný mladík, o němž během celé povídky nepadne téměř ani slovo. Nutno k celé věci zdůraznit, že okénka byla vskutku tuze zapařená, lze říci i s dlouhým „a“ zapářená, jako mohou být zapářené koule, když jsou dvě anebo zapařený sýr, když ho dlouho nevyndáváme v létě z igelitového pytlíku.

Česká divadelní fotografie

Věřte nebo nevěřte

Vršovický atelier Čámský dokonce pro herce, respektive jejich fanoušky lačné autogramů vydával malosériové poštovní pohlednice. O jiný přístup se pokusil Karel Váňa. Ve fotografické branži byl ryzí amatér, v Národním divadle působil jako herec drobných charakterních rolí a operní komik. Dokumentovat divadlo začal jaksi mimochodem ze záliby, přesto se postupem času vypracoval a v letech 1914–27 byl dokonce oficiálním fotografem.

První snímky, na kterých jsou zobrazeni herci, se rozhodně divadelními fotografiemi, jak tento pojem chápeme dnes, nazývat nedají. Jde o portrétní kabinetky pořízené nikoliv na scéně divadla, ale v ateliéru. Známá je historka, kdy tragéd Eduard Kohout odpoledne před premiérou kráčel s kufrem na fotografování do ateliéru Langhans. Na Václavském náměstí ho požádal o připálení viržinka opilec a žebrák Ferda Sirky Evropa. Než se Kohout nadál, byl jeho kufr i kostýmem Cyrana fuč. Kohoutovu vysněnou životní roli hrál ten večer Ferda; ovšemže ne na prknech Národního divadla, nýbrž s obscénně dvojsmyslným nosanem v kabaretu příšerné úrovně zvaném Montmartre. Portréty herců se krom Langhanse zabývala řada dalších ateliérů, Fiedler, Gabriel nebo táborská firma Šechtl a Voseček. Vršovický atelier Čámský dokonce pro herce, respektive jejich fanoušky lačné autogramů vydával malosériové poštovní pohlednice. O jiný přístup se pokusil Karel Váňa. Ve fotografické branži byl ryzí amatér, v Národním divadle působil jako herec drobných charakterních rolí a operní komik. Dokumentovat divadlo začal jaksi mimochodem ze záliby, přesto se postupem času vypracoval a v le-

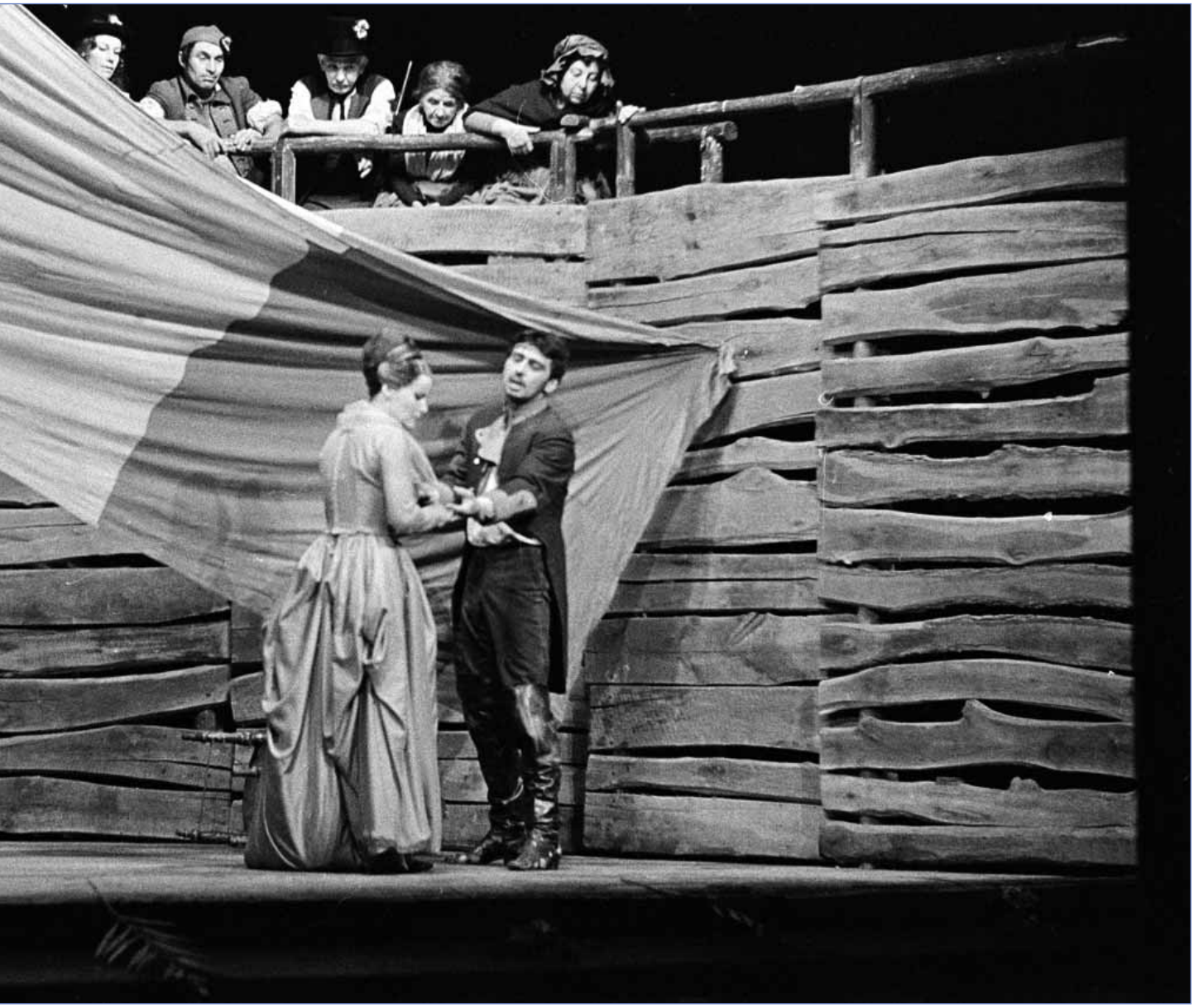

http://vis.idu.cz/Photos.aspx

tech 1914–27 byl dokonce oficiálním fotografem. Fotografoval nejen herce, ale už přímo scénu, reálnou dekoraci s reálnými aktéry ve vzájemných vazbách, které napodobovaly angažmá při hře, jak píše Věra Ptáčková v cyklu článků o divadelní fotografii, otiskovaných na pokračování v Divadelních novinách roku 1998. Povšimněme si slova napodobovaly. Vzhledem k technickým limitům tehdejších aparátů totiž bylo nutné herce aranžovat do pozic jako při představení. O nějaké momentce nemohlo tedy být řeči. Přesto tyto fotografie mají značné kouzlo, znásobené odstupem času od jejich vzniku. Průlom v divadelní fotografii nastal, když avantgardní divadelník Emil František Burian přizval ke spolupráci ve svém D 34 novopackého rodáka Miroslava Háka. Otázka nakolik divadelníci ovlivňují své fotografy a v důsledku i jejich umělecký projev, by byla na zevrubnější zamyšlení. Hákovy snímky už nejsou pouhým dokumentem, snaží se být uměleckou paralelou k představení. Ve vitrínách D 34 v ulici Na Poříčí, když Burian inscenoval Máchův Máj, mohli kolemjdoucí chodci vidět schoulený stín dívky v jakémsi magickém šerosvitu, z něhož vystupuje jasně bílá lebka. Další významní fotografové působící v meziválečném období: Josef Heinrich, Alexandr Paul, Zdeněk Tmej, Karel Drbohlav. Do divadelních sfér občas zabrousila i fotografická esa jako Karel Ludwig. Fotografie jsou to nesporně kvalitní, avšak právě ty samé kvality měl jimi vyfotografovaný nový model Bugatti nebo paní primátorová na rautu u lahůdkáře Lippert v kožíšku s boa od Podolské. Po roce 1948 ti co přežili válku, byli vystaveni ústrkům nové totality. Podnikat v oboru fotografie se stalo nemožným. Z vyvlastněných ateliérů vzniklo výrobní družstvo Fotografia. Značná část snímků z tohoto období nese na rubu neosobní modré razítko fotografia – závod 135. O osobě fotografa, který zmáčkl spoušť, se můžeme dohadovat. Takto zaměstnancem Fotografie byl třeba jihlavský Jaroslav Mikulášek. Jeho příběh je dojemný. Horácké divadlo fotil s láskou a upřímným zanícením třicet let, aniž by po umělecké stránce udělal ždibec pokroku. Fotografie vzešlé z jeho Leicy jsou příšerné. Jsou hrozné. Jsou packalské. Přinášejí však bezprostřední svědectví, co je oblastní divadlo. To nenafotí sebelepší fotograf z Prahy nebo Brna, toto je nechtěná výsostná věc domorodých fotografů z maloměst. Českým specifikem je, že mnoho fotografů bylo zaměstnanci divadla. Z řady řemeslníků bez uměleckých ambicí jmenujme: Rafael Sedláček, Vratislav Habr, Jiří Rajský-Kastner, Miloš Chmelař, Karel Konečný, Bohuslava Maříková, Jan Regal, Jan Pirnik, Miroslav Šafka, Rostislav Zahradníček, Ivan Šimáček, Olga Housková, Miroslav Tůma, Vladislav Vaňák, Blanka Veselá, František Krasl,Vilém Dlabola, Wladyslav Wojnar. V Divadle J. K. Tyla v Plzni působila coby propagační fotograf Věra Caltová. Naexponuje-li někdo za život tisíce negativů, je téměř vyloučené, aby se mu nepovedla fotografie, před kterou se tají dech. Za snímek Provaziště získala Caltová na Triennale 1971 zlatou medaili. Leč dění ovlivňují centra. S uvolněním na počátku 60. let se Prahou přehnala silná vlna fotografů. Nová vlna. Nazvat ji termínem, který bývá v publicistickém klišovitém žargonu spojován s českou kinematografií té doby, není vůbec nepatřičné. Ba naopak. Demonstrovat to lze na případu Miloně Novotného. V Činoherním klubu fotografoval legendární inscenace, jakou byla Mandragora v režii Jiřího Menzla a byl i fotografem Menzelových Oskarem oceněných Ostře sledovaných vlaků. Nová vlna vyplavila na pobřeží rovněž další jména. Vzniklo kongeniální spojení Otomar Krejča – Josef Koudelka v Divadle Za branou, upomínající na dřívější už zmíněnou dvojici Emil František Burian – Miroslav Hák. Josef Koudelka se na veřejnosti proslavil nejprve dokumenty z cikánských vesnic na Slovensku a za okupace socialistickými armádami snímky tanků pod pomníkem svatého Václava. Na základě toho byl přijat do elitní agentury Magnum. Pro divadlo zvolil jiný klíč: odemknout představení zkratkou. Černá a bílá. Ano, ne. Na fotografii z inscenace Intermezzo jsou tváře tří mužů na černé ploše. Pod nimi tři ruce. Jako kontrastuje černá s bílou, jsou v kontrastu zrovna tak ostrém výrazy tváří s tím, co říkají ruce. Čili tak docela černobílé, jak se na první pohled zdálo, to nebude... Další spřízněnou dvojicí byli Jan Grossman a Jaroslav Krejčí v Divadle Na zábradlí. U sofistikovaně prokomponovaných Grossmanových inscenací se Krejčí snažil zachytit tyto inscenace jakožto proces tvorby, od prvních zkoušek po

hotové dílo. Z osobností, které formovaly kánon divadelní fotografie, nesmíme zapomenout na Jaromíra Svobodu. Dvorní fotograf Národního divadla zachytil zlatou éru naší první scény spjatou především s Alfrédem Radokem a scénografem Josefem Svobodou. Prosadil se i v cizině, dokumentoval práce Petera Brooka, Waltera Felsensteina a Ingmara Bergmanna. Na Triennale 1974 obdržel zlatou medaili Vilém Sochůrek. Od roku 1965 do své předčasné smrti v roce 1976 pracoval v Divadelním ústavu. Položil základy zdejšího bohatého archivu, jeho srdce však tíhnulo k malým scénám; díky němu máme zdokumentované překotné dění v divadlech Semafor, Reduta, Apollo nebo Rokoko. Situace, kdy se divadelní fotografií zaobíralo spočitatelné množství, fotografové zaměstnaní v divadlech a několik solitérů ochotných postoupit zápas se specifickým divadelním osvětlením a nevrlými herci žehrajícími, že jsou rušeni cvakáním závěrky, vzala za své s transformací divadel. Finanční prostředky byly tehdy na hraně a dostačovaly s omezeními na provoz a nové premiéry, ne už na relativně drahé profesionální fotografy. Rozhodujícím faktorem se stala cena. Po divadlech se vyrojilo mračno poloamatérů schopných a ochotných pořídit štůsek nezbytných fotografií pro novináře formátu 10x15 cm z minilabu za pár korun. Navzdory nepříznivým poměrům se v 90. letech etablovalo sdostatek mladých umělců, kteří to s divadelní fotografií myslí opravdově. Se zlepšením ekonomické situace divadel se navrátila i osvědčená kvalita. V současné době českou divadelní fotografii ovlivňují zejména: Ivan Malý, Petr Našic, Josef Hradil, Karel Meister, Michal Hladík, Jef Kratochvil, Martin Poš, Martin Špelda, Zdeněk Merta, Oldřich Pernica, Pavel Křivánek, Roman Sejkot, Jaroslav Prokop a ovšemže Bohdan Holomíček, Viktor Kronbauer a Josef Ptáček.

Ucelenou sbírku české divadelní fotografie naleznete na adrese http://vis.idu.cz/Photos.aspx

Michal Šanda

B

Petra Placáková

* * *

zrovna včera jsem probírala
tvoje staré maily
bylo to tak snadné
stačilo jen
klik klik delete

a fakt už na tebe nemyslím
jen někdy v noci sleduju
šrámy na zdi
všelijak pokroucené
jak vrásky u tvých očí
když se usmíváš

slyšíš?

stačí jen
klik klik delete

Kdysi

na plátně krajina
houstne olejem
stírá ji vlhkým hadrem
znovu a znovu
až světlé skvrny vykukují
v prázdných místech

a někdy jenom
dotyk štětce
nebo rtů
nebo jedno slovo

dnes nestačí
žádná z nápověd
na plátně v prázdných místech
mihne se představa
vzpomínka na obraz
který chtěl namalovat
kdysi

á s n é

Ve vesnici zapalují ohně

ve vesnici zapalují ohně
ženy začínají podupávat
kůži mají lesklou
muži přešlapují
bosýma nohama

ti v bílých uniformách
vyklepávají popel z dýmek
a přihlížejí

dnes večer naposled
si do vlasů vpletu modré mušle
kotníky ozdobím
stříbrnými řemínky
při hořících světlech
při rytmu bubínků
budu ještě tančit

už cítím oči bílého lovce
a pach jeho otroků

Nespavost

každé ráno, přibližně o půl čtvrté
se v ulici rozštěká pes
probudí všechny v okolí
třese se a volá
psí morseovkou
zapomenutou otázku

sněžnou krajinou
spřežení běží na severní pól
stopy sání mizí ve vánici
pán vyvléká z řemenů zmrzlá těla
přivazuje psy ke kůlům
mají hlad, hoďte jim maso
a otevřete ty zatracené dveře!

mami, kdy už půjdeme domů?
nechci už být na sněhu

vrať se spát, dítě
pejsek spí, jeho pán taky
noc bude ještě dlouhá

Na refýži

na refýži stála žena
s vrásčitou tváří
vodnaté oči
tužkou černě podbarvené
vrávorala a smála se opile
hlubokým chraplavým hlasem

a v jejích uslzených očích
s nudlí u nosu
kalhotech s vytlačenými koleny
šedivých vousech
a mastných vlasech

peklo našich dnů ztělesněné
zmučeni touhou klopýtáme
pustošíme ráj a bloudíme

ulicí prošel anděl
a nevrátí se zpět

Z antikvariátních banánovek

Věřte

VÝROČNÍ ZPRÁVA
ZEMSKÉHO LÉČEBNÍHO
:: ÚSTAVU CÍSAŘE ::
FRANTIŠKA JOSEFA I.
V KROMĚŘÍŽI
ZA ROK 1913.

SEPSAL
C. K. VLÁDNÍ RADA
MUDr. V. NÁVRAT
ŘEDITEL.

V KROMĚŘÍŽI 1914.
NÁKLADEM MOR. ZEMSKÉHO VÝBORU.
TISKEM JINDŘ SLOVÁKA V KROMĚŘÍŽI.

Zemský léčebný ústav císaře Františka Josefa I. byl slavnostně otevřen 11. července 1909; v současnosti nese název Psychiatrická léčebna v Kroměříži. MUDr. Vincenc Návrat (1864–1942) byl jeho prvním ředitelem.

Výroční zpráva Zemského léčebného ústavu císaře Františka Josefa I. v Kroměříži za rok 1913

Koncem roku 1913 bylo v ústavu nemocných:
763 mužů
596 žen

V roce 1913 bylo propuštěno vyléčených nemocných:
90 mužů
40 žen

jinak propuštěno:
100 mužů
109 žen

a zemřelo:
123 mužů
97 žen

Povoláním (samostatných, dělnictva a jejich rodin) bylo: z oboru zemědělců a lesníků 85 m., 121 ž., z oboru hornictví 6 m., 1 ž., z oboru řemesla 106 m., 43 ž., z oboru průmyslu 18 m., 7 ž., z oboru dopravnictví 19 m., 15 ž., z oboru obchodu 16 m., 12 ž., z oboru dělnictva se střídavým zaměstnáním 90 m., 12 ž., z oboru vojenství 1 ž., z oboru stráže 1 m., z oboru veřejných nebo soukromých úředníků 1 m., 5 ž., z rodin lékařů 1 m., z rodin umělců a spisovatelů 1 m., z rodin duchovenstva 2 m., z rodin učitelstva 9 m., 7 ž., na útraty veřejnosti žilo 5 m., 4 ž.

Vedle dědičné přítěže udáván byl jako **příčinný moment** duševního onemocnění:

leknutí, strach	4
onanie	2
nemoci mozkové v dětství	3
rhachitis	37
poruchy menstruační	4

Pohyb nemocných v roce 1913.

Běžné číslo	Diagnosa	Dne 31. prosince 1912 zbylo			V roce 1913 přibylo			Celkem ošetřováno			Ubylo: Vyléčených			Přeložených			Různě			Zemřelých			Celkem			Zbylo koncem roku 1913		
		m.	ž.	c.	m.	ž.	c.	m.	ž.	c.	m.	ž	c	m.	ž.	c.	m.	ž.	c.	m.	ž.	c	m.	ž.	c.	m.	ž.	c.
1	Idiotia	24	25	49	14	5	19	38	30	68	—	—	—	-	-	—	1	3	4	4	1	5	5	4	9	32	26	58
2	Imbecillitas	58	23	81	32	4	36	90	27	117	—	–	—	–	-	-	10	2	12	5	2	7	15	4	19	75	21	98
3	Melancholia	5	4	9	7	17	24	12	21	33	2	1	3	—	—	—	4	4	8	1	1	2	7	6	13	5	15	20
4	Mania	2	3	5	5	6	11	7	9	16	2	2	4	–	—	—	1	2	3	1	-	1	4	4	8	3	5	8
5	Amentia	10	63	73	33	77	110	43	140	183	12	23	35	—	3	3	8	15	23	4	20	24	24	61	85	19	79	98
6	Paranoia	81	54	135	17	17	34	98	71	169	—	–	—	—	–	—	12	8	20	6	3	9	18	11	29	80	60	140
7	Psychosis periodica	—	18	18	4	24	28	4	42	46	1	6	7	—	—	—	2	9	11	–	1	1	3	16	19	1	26	27
8	Dementia	325	227	552	98	100	198	423	327	750	-	—	—	—	—	—	25	38	63	51	42	9	76	80	156	347	247	594
9	Paralysis progressiva	34	12	46	37	14	51	71	26	97	—	–	—	—	–	—	4	4	8	31	10	41	35	14	49	36	12	48
10	Psychosis ex epilepsia	77	58	135	2	34	61	104	92	196	-	—	—	—	—	—	12	17	29	10	8	18	22	25	47	82	67	149
11	Psychosis ex hysteria	3	19	22	4	8	12	7	27	34	2	2	4	—	—	—	1	3	4	–	3	3	3	8	11	4	19	23
12	Neurasthenia	2	3	5	11	9	20	1	12	25	5	—	5	—	—	—	4	2	6	—	—	-	9	2	11	4	10	14
13	Psychosis e cerebropath. circumscripta	7	2	9	14	1	15	21	3	24	—	–	—	—	–	—	4	–	4	7	2	9	11	2	13	10	1	11
14	Alkoholismus	45	6	51	87	11	98	132	17	149	58	5	63	—	—	—	11	2	13	3	4	7	72	11	83	60	6	66
15	In observatione	2	–	2	11	1	12	13	1	14	8	1	9	—	—	—	1	-	1	—	—	-	9	1	10	4	—	4
	Suma	675	517	1192	401	328	729	1076	845	1921	90	40	130	—	3	3	100	109	209	123	97	220	313	249	562	763	596	1359

affekty	82
anemie	20
syphilis	38
neurosy	2
hysterie	5
marasmus senilis	45
úraz hlavy	10
úraz na dráze	1
porod a šesinedělí	14
duševní přepracování	2
zneužívání lihovin	146
trestní vazba	3

Samovražda neudála se v ústavu žádná; 9 žen pokoušelo se o ni věšením a škrcením, bylo však jim v tom bdělostí zabráněno.

Násilnou smrtí zahynul 1 nemocný, tělesně sešlý, jenž za noci přepaden byl jiným, jinak dosud úplně klidným a apathickým paralytikem, dle všeho v záchvatu impulsivním.

Těžších zranění utrpělo 6 mužů a 2 ženy. Z mužů utrpěli spadnutím tři fractura femoris a jeden fractura claviculae; byli to většinou epileptici. Fractura clavicul byla zjištěna u nemocného s amputovanou nohou, jenž uklouzl a spadl na schod. Jeden epileptik způsobil si v deliriantním zmatení circulární tržní ránu na pyji.

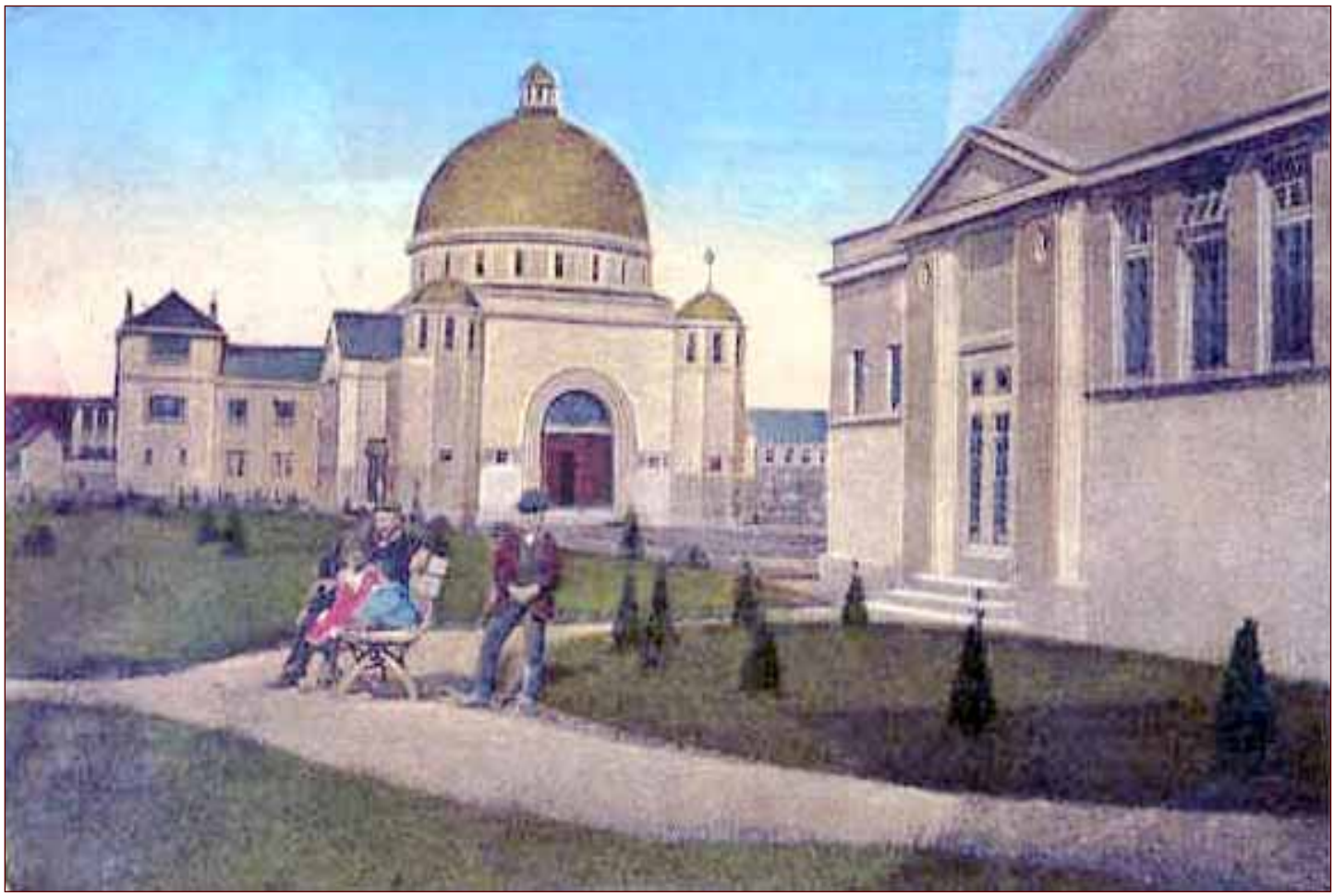
Potravu po delší dobu odmítali, tak že museli býti uměle vyživováni, 3 muži, z nich však pouze jeden delší dobu, a 25 žen po dobu 228 dnů.

Uprchlo z ústavu 17 mužů a 1 žena a byli většinou v krátké době dodáni zpět. O útěk se pokusilo 5 m., 12 ž.

Z vazby trestné, vyšetřovací neb polepšovací přijato bylo v r. 1913 do ústavu 26 m., 3 ž. a trestné činy jejich byly: krádež 6 m., 1 ž. s diagnosou: imbecilitas 2 m., amentia 1 m., paranoia 1 ž., psychosis periodica 1 m., psych. e epilepsia 1 m., psych. e hysteria 1 m. Loupež 1 m. Loupež a smilstvo 1 m. Smilstvo 3 m. Znásilnění 3 m., 2 alkoholismus, 1 in observatione. Těžké ublížení na těle 3 m., 2 dementia, 1 alkoholismus. Podvod 1 m. Tuláctví 2 m. Žhářství 4 m., 1 ž. Vyhnání plodu 1 ž. Zanedbání povinné péče 1 m. Urážka Veličenstva 1 m., dementia.

Kroměříž. Léčební ústav

Methody léčebné zůstaly tyže jako v létech dřívějších. Vedle psychotherapie, léčení medikamentního a elektrisace užíváno hojně klidu v posteli a prolongovaných lázní. Rovněž často používány byly na oddělení ženském vlhké záviny. Poněvadž ústav trpěl už nemálo stále více citelnějším přeplněním, zvláště na odděleních ženských, bylo třeba sáhnouti ve větším množství jak k prostředkům narkotickým, tak i k isolaci, aby zjednány byly poměry aspoň poněkud snesitelné.

Methody léčebné zůstaly tyže jako v létech dřívějších. Vedle psychotherapie, léčení medikamentního a elektrisace užíváno hojně klidu v posteli a prolongovaných lázní. Rovněž často používány byly na oddělení ženském vlhké záviny. Poněvadž ústav trpěl už nemálo stále více citelnějším přeplněním, zvláště na odděleních ženských, bylo třeba sáhnouti ve větším množství jak k prostředkům narkotickým, tak i k isolaci, aby zjednány byly poměry aspoň poněkud snesitelné.

Hydrotherapeutických zákroků bylo použito u 53 mužů 1930, u 158 žen 7264. Úbytek oproti roku 1912 vysvětliti dlužno částečně spálovou epidemií a hlavně nedostatkem vody, který v létě a hlavně na podzim byl velmi citelný a nutil k všemožnému šetření.

Léků uklidňujících a uspávajících spotřebováno bylo v gramech: Tritonal 9,020, Sulfonal 19,865, Paraldehyd 39,500, Amylenhydrat 9,000, Chloralhydrat 13,000, Isopral 3,000, Veronal 150, Morphium 8,0.

Plná pozornost věnována přiměřené **práci a zaměstnání nemocných** jako přednímu prostředku léčebnému. Z celkového stavu nemocných zaměstnávalo se 282 m., 193 ž.

Návštěv bylo 3744; po dobu spálové epidemie byl ústav pro návštěvy uzavřen. **Úředně navštíven** byl ústav členem zemského výborumons. J. Šrámkem jako referentem ve dnech 30. září, 1., 14., 15., 21. a 22. října a 14. prosince 1913.

Skontrující komise zemského výboru úřadovala v ústavu od 24. července do 9. srpna.

Dne 3. prosince podrobil ústav zdravotní úřední prohlídce dvor. rada Dr. Sal. Spitzer, c. k. moravský zdravotní referent.

Ústavní hospodářství:

Prádelna vyprala 299164 kg prádla a spotřebovala 5486 kg mydla, 2535 kg sody amon., 239 kg sody krystalové.

V dílně pro **šití** prádla bylo zhotoveno 10150 kusů nového prádla, 400 zimních šatů pro ženy a 400 letních šatů pro ženy. Mimo to spravovalo se okrouhle asi 2300 kusů prádla a 250 párů punčoch týdně.

Dílna **krejčovská** zhotovila 1500 kusů mužského prádla, 500 letních obleků pro muže, 300 letních čepic pro muže, 146 stejnokrojů pro ošetřovatele a 26 plášťů pro ošetřovatele. Správek krejčovských připadlo asi 165 na každý týden.

Obuvníci neměli příliš na spěch, neboť zásoby obuvy stačí na delší dobu. Ve žních dokonce opustili svou dílnu a přispěli na pomoc polnímu hospodářství, kteráž změna v zaměstnání se jim velmi zamlouvala. Nicméně zhotovili přece 640 párůjutových polobotků a domácích střevíčků, 24 párů botků jako vánoční dárky pro nemocné a 3860 párů podrážek a 621 párů menších správek.

Slaměnkáři upletli celou spotřebu slaměných rohožek před dvéře, jakož i ku přikrytí sklenníků a pařeniště.

Nově zavedeno bylo **košíkářství**. Zakoupeno bylo vrboví na břehu Moravy a čtyři košíkáři měli zaměstnání na celou zimu. Upletli mnoho košů ze zeleného proutí, košinu z loupaného proutí na vozík, opravili veškerý proutěný nábytek z verand a zahrádek. Vzhledem k tomu, že práce košikářská se pro zaměstnání patientů pro dobu zimní dobře hodí, rozhodli jsme se pěstovati košíkářskou vrbu na vlhkém pozemku ve staré cihelně.

Pro kanceláře dodala dílna **stolařská** 2 dvojité psací stoly, 2 pulty na knihy, 2 police, 3 věšáky na šaty, 2 velké skříně pro knihovnu. Zhotoveno bylo 5 oken a 2 dvéře. Ve dvoře prádelny byly postaveny nové stojany na sušení prádla.

Zedníci obstarali veškeré do jejich oboru spadající správky ve všech ústavních budovách.

Potřebné cihly dodala ústavní **cihelna**. Vypáleno bylo 200000 cihel.

Malíři obnovili malby na 8 odděleních ve všech správních kancelářích a deseti naturálních bytech.

Kolář zhotovil do zásoby 2 nové vozy nákladní a 1 lehký vozík košinový a malý vozík ruční.

Bednář zhotovil a opravoval putny a škopky pro oddělení a prádelnu.

Kovář byl stále zaměstnán kutím potahů, opravou nářadí a řídil parní stroj při mlácení.

Květinářství vypěstovalo přes 4000 květin v pernicích pro květinové koberce.

Zelinářství dodalo do ústavní kuchyně čerstvé zeleniny za 6350 K a prodalo se 258,8 q hlávkového zelí do továrny. Vyrobeno bylo na 900 kg sušené zeleniny různých druhů. Ze školky bylo odprodáno mnoho ovocných stromků. Polnímu hospodářství dařilo se dosti dobře. Až na bob byla úroda a sklizeň uspokojivá. Sklizeno bylo:

pšenice	14 q zrna	42 q slámy
ječmen	32 q	36 q
oves	36 q	49 q
bob	17 q	20 q
cukr řepa	416 q řepy	240 q chřástu

Dobytek a drůbež

(Viz tabulka.)

Připravil

Michal Šanda

V roce 1913

	Potahy		DOBYTEK											DRŮBEŽ								
			hovězí					odstavčata		škopový	vepřový											
	koně	voli	býci	krávy	jalovice	jalovič.	býčci	volci	telata	ovce	kanci	prasnice	běhouni	selata	kohouti	slepice	kuřata	husy	kačeny	krocani	holubi	páví
Stav 31. prosince 1912	6	6	1	35	4	11	2	10	3	65	1	19	65	129	4	113	—	15	31	12	20	2
PŘÍJEM:																						
Gidran erarní	1																					
a) Koupeno	3	1	—	4	—	—	—	—	2	190	—	—	—	—	—	—	211	115	8	15	—	—
b) Z vlastního chovu	—	—	—	—	—	—	—	—	24	1	—	—	—	286	—	—	169	40	47	—	84	—
c) Převedeno na chov	—	—	—	2	—	5	1	1	—	—	2	14	—	—	8	63	—	—	—	—	—	—
d) Převedeno na žír a tah*	—	3*	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	191	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Celkem	10	10	1	41	4	16	3	11	29	256	3	33	256	415	12	176	380	170	86	27	104	2
VYDÁNÍ:																						
Gidran erarní	1																					
a) Prodáno jednotliv. a pojišťov.*	3	—	—	1*	—	—	—	—	—	123	—	—	4	68	—	—	2	13	2	1	—	—
b) Poraženo pro kuchyň	—	2	—	10	2	—	1	—	22	133	—	11	133	40	2	7	246	117	24	18	81	—
c) Převedeno na chov a tah**	—	—	—	—	2	—	1	2**	6	—	—	—	16	—	—	—	71	—	—	—	—	—
d) Převedeno na žír a tah**	—	—	—	—	—	—	—	1**	—	—	—	—	—	191	—	—	—	—	—	—	—	—
e) Uhynulo, zalehlé etc.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	34	1	10	61	4	7	—	—	—
Celkem	4	2	—	11	4	—	2	3	28	256	—	11	153	333	3	17	380	134	33	19	81	—
Stav 31. prosince 1913	6	8	1	30	—	16	1	8	1	—	3	22	103	82	9	159	—	36	53	8	23	2

Beřkovice

Mnoháček Zgublačenko

Mnoháček Zgublačenko, vlastním jménem Pavel Hlušička, se narodil 12. 12. 1969 v Litoměřicích. Patří k respektovaným autorům s psychickou poruchou. S diagnostikovanou schizofrenií (v průběhu léčby se diagnóza neoficiálně změnila na poruchu autistického spektra, tzv. Aspergerův syndrom) studoval, ale nedokončil střední odborné učiliště chemické v Lovosicích (1984–1987).

Od roku 1988 je v invalidním důchodu, přivydělává si příležitostnými pracemi (úklid města, pomocník v kuchyni, uklízeč ve státním archivu v Litoměřicích, kulturní aktivity občanského sdružení Kolumbus atd.). Více než desetkrát absolvoval léčebné pobyty v psychiatrických zařízeních (Horní Beřkovice a Praha-Bohnice). K básnické tvorbě se dostal díky hraničním zkušenostem v psychiatrických ústavech, jeho tvorba je charakterizována jako naivní či naivistická. Důraz klade na živý přednes, často vystupuje na samostatných i kolektivních autorských čteních. Pomáhá také s prezentací tvorby svých méně agilních přátel (Karel a Venuše Škachovi, Radoslav Nedoslav a František Jindřišek). Spolupracuje s mnohými neziskovými organizacemi a občanskými sdruženími, publikoval v Analogonu, Filé, Intelektuálu, Pandoře, Tvaru, na internetových portálech.

Je zastoupen v antologiích *Jít pevně za svým imbecilem* (Clinamen, Praha 2003), *Antologie nové české literatury 1995–2004* (Fra, Praha 2004), *Kámen do voda. Malá antologie české naivní poezie 20. století* (Clinamen, Praha 2005), *V zrcadle* (výběr textů z časopisu Zrcadlo; Grafobal Pres, Ústí nad Labem 2005), *Kalné vody. Marginální autoři Ústeckého kraje* (Grafobal Pres/Concordia, Ústí nad Labem/Praha 2005).

V již zaniklém vlastním nakladatelství Pampeliška (Keblice) vydal básnické sbírky *Věnováno Unkosance* (2000), *Hlubší pohled na život* (2001), *Kuffnerské nářečí* (2001), knihu próz a poezie *Vyprávění člověka Kuffnerského* (2001) a prózy *Tři léta ústawním činitelem a přesto nikdy nebyl politikem* (2000) a další poetickoprozaický soubor *Modré hravo* (Balt-East, Praha 2008).

Ve spolupráci s Miroslavem Ročkem natočil CD *Život v Autistánu aneb Jak vidí svět autista* (2001 pouze demonahrávka), *Ve jménu reality pohřbít své sny aneb „Je to v Prčicích“* (2004 pouze demonahrávka), *Modrá naděje* (2006).

Beřkovická

úvodní píseň
http://www.youtube.com/watch?v=X8GbG75m0OY

Horní Beřkovice,
hezká je vesnice.
Horní Beřkovice,
Kuffnerovo sanatorium je zde.

Je to síla!
Ne, jsou to dvě síly!

Ranní rozbřesknutí

Nastala doba žně
a myšky se slétly
na obilný oblak země.

V záblesku stříbřitého bláta
se žížalky chvěly v úzkosti,
že budou sezobnuty
vodovodním kohoutkem.

Měsíček uchvacoval hvězdičky,
když piloti zdolávali
Hejčmínské ostrovy
a pavouci osvobozovali lidi od much.

Kuffnerský pes, vyčmuchalský,
na dvoře v noci kňučel,
jelikož mu tlapku secvakla
zubní pastička na myši.

Jsem schizofrenik pouhý,
který k ránu budí se brzy.
A právě dnes ráno
mi cosi v hlavě rozbřesklo.

Zjistil jsem totiž,
že smrt je pouhým
zastavením času
a co následuje potom,
to vám nepovím,
neboť byste mi stejně nevěřili!

Přechodná deprese

Ráno jsem jedl debrecínku,
pak jsem cítil depresínku,
která brzy odešla
a bez léků se obešla.

Připraven

Doktore, injekci dej sem,
neboť já normální nejsem!
Sval mám na vpich jehly připraven,
do léčebny jsem již vypraven.

Dobrá rada

Z psychiatrů si legraci nedělej!
Cokoliv totiž řekneš v legraci
na adresu psychiatrů,
to bude proti tobě použito
s naprostou vážností!

Mnetěš

Když veze sanita pacienta z Roudnice nad Labem do psychiatrické léčebny v Horních Beřkovicích, jede přes obec „Mnetěš“. Na návsi této vesnice je umístěn transparent s nápisem:

Toto je obec Mnetěš,
do Beřkovic se netěš!

Záchvat

Proč padáš v záchvatu na zem?
Vždyť ty nejsi žádný blázen!
Nejsi vůbec debilní,
jen máš nervy labilní!

Veřejné

Heslo kuřáka v psychiatrické léčebně

Když mi nedovolíte,
abych si zakouřil plece,
budu zuřit tak,
že mě budete muset zavřít do klece!
Psychiatrický zákon

Moje problémy
jsou tak skutečné,
že o nich každý psychiatr pochybuje.

Šílenec?

Já nejsem šílenec,
mám pouze šílené nápady.
Já nejsem blázen,
jsem jenom jeho bratr.

Přiznání

Já jsem blázen a přiznávám to.
Kdo ale přiznává, že je blázen,
ten ve skutečnosti bláznem není.
Existují však výjimky, že ten,
kdo přiznává své bláznovství,
bláznem skutečně je
a já jsem právě ta výjimka,
proto blázen jsem,
i když to přiznávám!

Bílek

Potká vaječný bílek
vyléčeného debílka.
Vyléčený debílek se ptá:
„A kde je žloutek?“

Bílek odpoví:
„Tak jako od tebe
před léty debilita utekla,
stejně tak včera ode mne
žloutek utek.“

Naprostá podřízenost

Naši vzorní pacienti
mají v sobě zábranu.
Ta jim prostě nedovolí
nikdy utéct za bránu.

Hypertenze či deprese – *zhudebnit a nazpívat*

„Dobrý den, prosím Vás,
mně je špatně od srdce,
léčím se totiž na hypertenzi.“

„Jasně, už k Vám vyjíždíme,
náš řidič pedálem již palivo ždíme.“

„No, zdá se mi, že to není tak hrozné.
Poslyšte, vy jste mi nějak povědomý,
že se léčíte i na psychiatrii?
Byl jsem též na vaše psychické onemocnění
před výjezdem upozorněn.“

„Prosím Vás, nezdůrazňujte moje psychické problémy,
mám potíže s vysokým tlakem
a z vašeho nepříjemného hlasu se dostávám
do deprese, do deprese, do deprese, do deprese.“

„Tak to já vás nechám odvézt do psychiatrické léčebny,
jak mě to učili, když jsem ještě chodil do lékařské učebny.“

„Já nikam nepojedu, vyšetřil jste mě
a nyní prosím opusťte můj byt.“

„Vy musíte jet do léčebny, do léčebny, do léčebny, do léčebny!“

„Nepojedu, neboť nejsem nebezpečný ani sobě, ani svému okolí.
Nenechám se vtáhnout do toho psychiatrického soukolí.“

„Prosím vás, mám tady problém.
Pacient odmítá nechat se hospitalizovat v psychiatrické léčebně.“

„Jasně, už k Vám vyjíždíme,
náš řidič pedálem již palivo ždíme.“

„Prosím vás, mám tady problém.
Lékař mě vyšetřil,
když jsem si zavolal záchranku kvůli potížím se srdcem
a nyní mě nutí, abych se nechal hospitalizovat na psychiatrii
a odmítá opustit můj byt.“

„Jasně, už k Vám vyjíždíme,
náš řidič pedálem již palivo ždíme.“

„Tady policie České republiky, prosím Vás nechte se dobrovolně hospitalizovat,
nebo budeme muset použít donucovací prostředky.“

„Znova opakuju, že nejsem nebezpečný ani sobě, ani svému okolí.
Nenechám se vtáhnout do toho psychiatrického soukolí.“

„Prosím vás, buďte rozumný a jeďte dobrovolně.“

Píseň končí nástupem člověka do sanity, když se za ním zabouchnou dveře.

„Absolutní“ moc psychiatrie

Pane doktor, dobrý večer,
pane doktor, dobrou noc!
Řekněte mi, proč vy máte
nade mnou tak velkou moc?!?!?

Psychiatrická léčebna dnes

Tak ať!

O mně říkáte, že jsem blázen.
Tak ať!
Cožpak nevíte,
že i blázni na světě rádi jsou?

Co snídá psychiatr?

Psychiatr snídá chleba
s psychijátrovou paštikou.

Alternativní výroba špaget – pracovní terapie

Použité (dobře vymyté) injekční stříkačky naplníme těstem na špagety a přiměřeným tlakem na stříkačku pomalu těsto protlačujeme. Délka jedné špagety závisí na objemu stříkačky. Vyrobené špagety necháme důkladně uschnout. Touto svépomocnou výrobou špaget psychiatrická léčebna ročně ušetří neuvěřitelných 47Kč.

Dále poukázat na internetovou kavárnu v PL Horní Beřkovice, kde schopnější pacienti mohou hledat informace potřebné pro život po propuštění z léčebny.

Dále poukázat na rekonstrukci kostela, z nějž vzniklo kulturní multicentrum. Probíhají zde nejrůznější kulturní akce a školící semináře a konference.

Dále poukázat na probíhající rekonstrukci léčebenského parku.

120 let PL Horní Beřkovice v roce 2011

Vítej v Horních Beřkovicích!

Dorazil dnes dav tuláků,
park je vítá zpěvem ptáků,
je tu líp než v paneláku.

Letos je to sto dvacet let,
co léčebna přišla na svět.
Nedáš pozor a jsi tu hned!

Vítej v Horních Beřkovicích!

Vě
ř
te

Z Facebooku

Kritik Vladimír Novotný se definitivně odstěhoval z Lipové ulice do zapadlé vesnice Chodouň. Už víme proč – v centru Prahy by těžko mohl pořádat své koniášské obřady. Dne 28. 6. si na zahradě u jeho domu zařádil Milan Šedivý. Kdo bude další na řadě? Po Facebooku se proslýchá, že 3. 8. přijede Jáchym Topol spálit Hájíčkovu Rybí krev.

Po zarostlém chodníčku

Po zarostlém chodníčku

Po zarostlém chodníčku

V

ěřte

Sloup

Papá Razzi na prázdninovém výletu

Jsou sloupy dórský, iónský, korintský, morový, mariánský, Trajánův, Nelsonův, Vendômský, a třeba sloupy ke kterým na karibských ostrovech rybáři přivazují svoje vratké bárky, a potom je **Sloup** u nás doma, **v Čechách**.

První zachovalá zmínka o obci pochází z roku 1318. Tehdy zde vedla obchodní stezka z Prahy do Žitavy a z roku 1324 je první záznam o existenci strážního hradu u obce. Je však pravděpodobné, že je o 30 let starší. V první čtvrtině 14. století kraj od Žitavy přes Lužické hory až na Českolipsko patřil Ronovcům, Chvalovi z Lipé a jeho synům. Syn Chval se nechal psát po roce 1290 jako Čeněk z Ojvína a zřejmě on využil skálu v Sloupu připomínající Ojvín ke stavbě hradu. Vesnice pod hradem byla roku 1352 psána jako farní. Od roku 1400 patřila ves Hynkovi Hlaváčovi z Dubé, který ji i s okolím roku 1412 prodal za 200 kop grošů šlechtici Hanušovi Welfovi z Varnsdorfu. Husitské války Sloup přežil bez újmy.

Později po husitských válkách získal sloupské panství loupeživý rytíř Mikeš Pancíř ze Smojna. Podnikal odtud loupeživé nájezdy na okolí i do Saska a Lužické vojsko mu v odvetě v letech 1444 a 1445 hrad zbořilo. Mikeš jej později obnovil a loupil dál, v roce 1455 jej předal synům. V lednu 1471 ho i s podhradím koupili Berkové z Dubé.

V roce 1595 Adam Berka z Dubé ve vsi postavil panský dům, Berkovský zámek, k obývání daleko pohodlnější než zdejší

hrad. Během třicetileté války roku 1639 hrad oblehlo vojsko švédského generála Banera, dobylo jej a vypálilo. Obnoven již nebyl. O 50 let později byla ve skále u hradu vyhloubena poustevna.

Po zesnulém Ferdinandu Hroznatovi jeho dědici roku 1708 prodali panství Sloup za 280 000 zlatých hraběti Václavovi Noebertovi Oktaviánu Kinskému, pánu v České Kamenici. Když ten zemřel, testamentem a dědickou dohodou rodiny Kinských sloupské panství získal jeho druhorozený syn Josef, který byl v době otcova úmrtí nezletilý. Proto až do roku 1726 panství spravoval starší bratr Štěpán Vilém Oldřich Kinský

Obec se začala rozvíjet po roce 1726, kdy panství převzal hrabě Josef Jan Maxmilián Kinský. Nechal zde postavit v letech 1730–1733 zámek v barokním slohu, který hrabě Kinský později stále upravoval. Roku 1779 zde hostil císaře Josefa II a koncem července 1822 i arcivévodu Františka Karla. U něj je zámecký park s kašnou a vodotrys-

kem. Po znárodnění majetku Němců byla v zámku zřízena ozdravovna pro děti z Prahy, sloužil i jako škola v přírodě a ústav sociální péče, pak se zde usídlil Domov důchodců.

Hrabě Kinský podnikal na celém svém panství, v samotném Sloupu využil i svůj zámek, kde od roku 1756 vyráběl na třech, později devíti stavech jemné plátno. V roce 1759 v obci, ve dvoře pod hradem zřídil bar-

vírnu pláten, kterou postupně rozšířil na kartounku, nejstarší v Čechách. Formíři připravující dřevěné formy k potisku pracovali v obecním domě a v budově, ze které se později stal hostinec Fichtelschänke poblíž hradu. Nedaleko u potoka měl prádelnu pláten. V obci zřídil tkalcovskou školu a roku 1760 manufakturu na výrobu barchetu. V ní zaměstnával v roce 1761 na 35 stavech 250 lidí, o 3 roky později jich bylo 400. Roku 1762 založil manufakturu na výrobu cvilinku, řízenou mistrem ze Saska.

V roce 1848 byl vlastníkem Panství Sloup Karel, hrabě Kinský. Součástí jeho panství bylo 26 obcí, z nichž 24 je dnes v okrese Česká Lípa.

Skoro všechny domy tu dneska mají propachtované lufťáci z celých Čech od Prahy přes Liberec až po Hradec Králové a proto není divu, že i po sto padesáti letech zůstává zdejším nejvýznamnějším rodákem **Ferdinand Břetislav Mikovec**.

Ferdinand B. Mikovec. (Kreslil malíř Bernard.)

Ferdinand Břetislav Mikovec

(23. prosince 1826, Sloup v Čechách - 22. září 1862, Praha) český vzdělanec, dramatik, básník a organizátor kulturního života.

Narodil se v početné rodině jako Ferdinand Mikovec. Otec Mikowetz, který byl hospodářským správcem zdejšího panství, zemřel brzy. Ferdinand se dostal roku 1836 na gymnázium v České Lípě a tam byl získán pro české vlastenectví katechetou Antonem Krombholzem. Bydlel ve vlastenecky

vystupující rodině advokáta Antona Schmeykala. Tehdejší českolipské gymnásium v budově kláštera bylo jen nižšího stupně bez maturity, proto i se synem Schmeykalovým odešel dostudovat do Prahy. Prahu si zamiloval. Po maturitě pokračoval v Praze na vysoké škole, studoval historii a dějiny umění. Začal v roce 1841 psát česky i německy a veřejně se angažovat. Přijal vlastenecké jméno Břetislav. Stal se členem studentské gardy Svornost a politického klubu Repeal. Během revolučního roku 1848 byl na barikádách, po potlačení revoluce uprchl za hranice, bojoval po boku Srbů. Pak se ze Srbska vrátil a po krátkém čase odjel do Lipska studovat vše dostupné o mistru Janu Husovi.

Jeho dalším významným činem po návratu do Prahy bylo založení literárního časopisu, první česká revue Lumír v roce 1851, který poskytl prostor mladým autorům a do něhož sám Mikovec hojně přispíval jako divadelní kritik a teoretik. Zájem o domácí umění šířil i publikováním reprodukcí výtvarných děl, které dával předplatitelům Lumíra jako prémii. Angažoval se ta-

ké za dostavění Svatovítské katedrály. Dal podnět k založení literárního spolku Arkadie a stal se jeho prvním předsedou. Největší pozornost věnoval divadlu, jehož úroveň se snažil zvýšit psaním kritik a referátů, popularizací Shakespeara, vlastními dramaty i úsilím o založení samostatného českého divadla.

Zemřel ve věku 35 let v září 1862 po dlouhé, těžké nemoci v Praze. Trpěl srdeční chorobou. Byl pohřben na malostranském hřbitově v Košířích. Když byl hřbitov rušen, jeho ostatky byly na přání příbuzných převezeny v roce 1911 do rodného Sloupu v Čechách. Ve Sloupu je na jeho rodném domě od roku 1936 pamětní deska

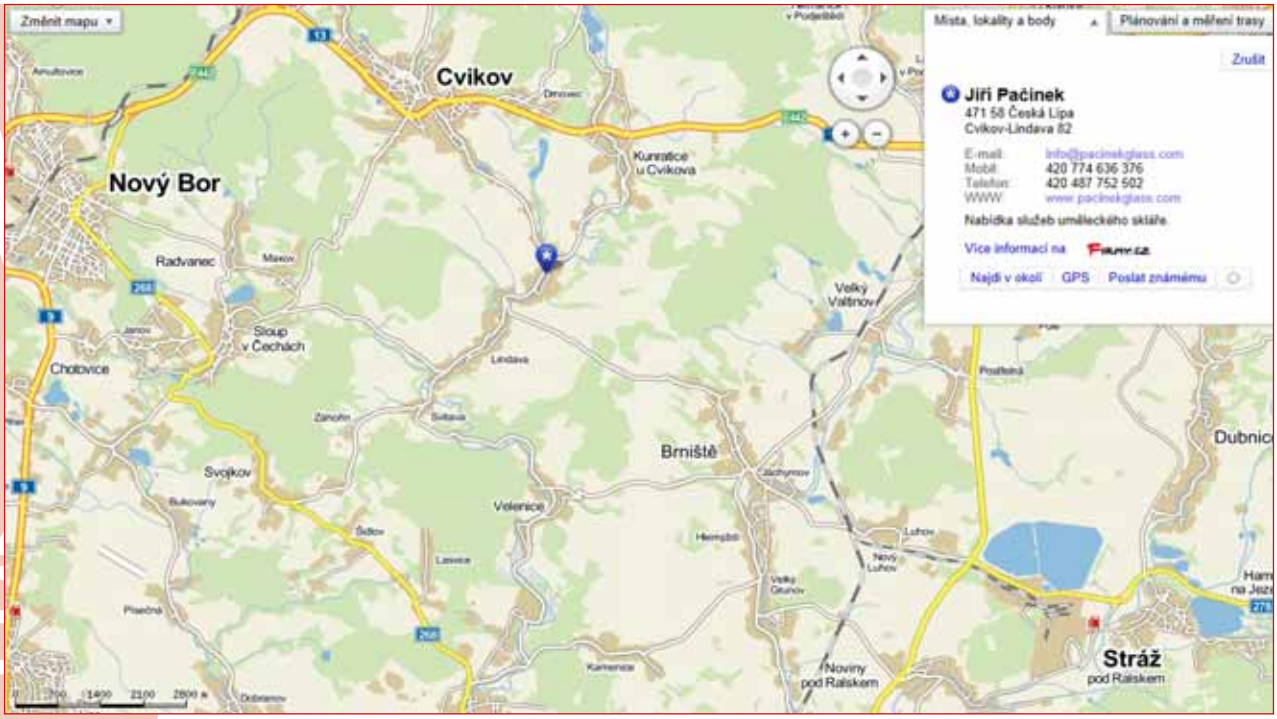

Mikovec, Mikovec facebookový pitomec

Co by od Sloupu kamenem dohodil je Lindau (česky Lindava) a v ní **sklárna foukače Jiřího Pačinka**. Svou sklářskou praxi započal mistr Pačinek v roce 1990, kdy nastoupil do sklárny Chřibská 1414, poté dlouhá léta působil v nedaleké sklárně Ajeto, v níž spolupracoval mj. s Bořkem Šípkem, René Roubíčkem, Leonem Applebaumem nebo Louisem Skalovskim. Roku 2007 si postavil sklárnu vlastní.

Změnit mapu
Místa, lokality a body
Plánování a měření trasy
Zrušit
Jiří Pačinek
471 58 Česká Lípa
Cvikov-Lindava 82
E-mail: info@pacinekglass.com
Mobil: 420 774 636 376
Telefon: 420 487 752 502
WWW: www.pacinekglass.com
Nabídka služeb uměleckého skláře.
Více informací na
Najdi v okolí
GPS
Poslat známému
Cvikov
Nový Bor
Radvanec
Sloup v Čechách
Chotovice
Svojkov
Volenice
Brniště
Velký Valtinov
Kunratice u Cvikova
Noviny pod Ralskem
Stráž pod Ralskem

Už zmiňované **Ajeto** nabízí návštěvníkům nebývalou atrakci, hospodu ve sklárně. Nebo sklárnu v hospodě?

I přes padesátku na krku je papá Razzi v neočekávaně dobré kondici. Po krátkém oddechu se vydal na svém horském kole mírně zvlněnou krajinou, zasvěcenou českému erbovnímu básníku KHM a kolem Máchova jezera dojel až na nádraží **do X Y**.

Michal Šanda

Neověřte

Zmizelá krása krasomluvy

Leopold F. Němec

Mívám velkou nejistotu, jak vhodně a přitom netuctově napsat oslovení. V takovém okamžiku sahám po mé sbírce korespondenčních lístků a pohlednic, abych s obdivem prohlížel jejich adresní strany. Vždycky z nich na mne dýchne krasomluva, úcta k lidem a krasopis. Mám představu, že když pošťák v bývalém mocnářství přečetl adresu takové dopisnice, tak ji celou cestu nesl v pozoru a usmíval se.

Jenže jak v razítku narůstal letopočet, tak se úcta, krasopis i krasomluva postupně vytrácely. No koukněte na to.

Aninka z Vápenného Podolu musela být krásné děvče.

I vdova po choralistu, Velevážená Paní, pí Antonie, byla určitě štramanda.

Blahorodý pán, pan Václav, byl dokonce c.k. rada zemského soudu u.o. Dnes by se řeklo, pěkné zvíře.

Jako sladká Francie. Asi taková byla učitelka jazyka francouzského, Velevážená slečna Matylda.

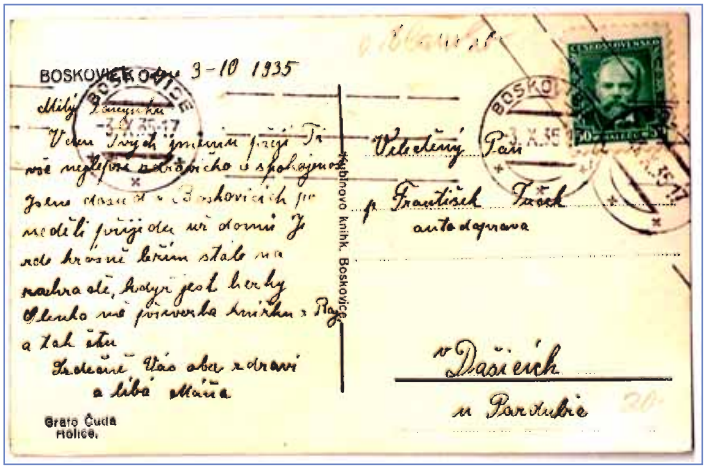
Pan Stantejský byl učitel a správce školy, tedy také velectěný pán. Pro kantory zlatý věk.

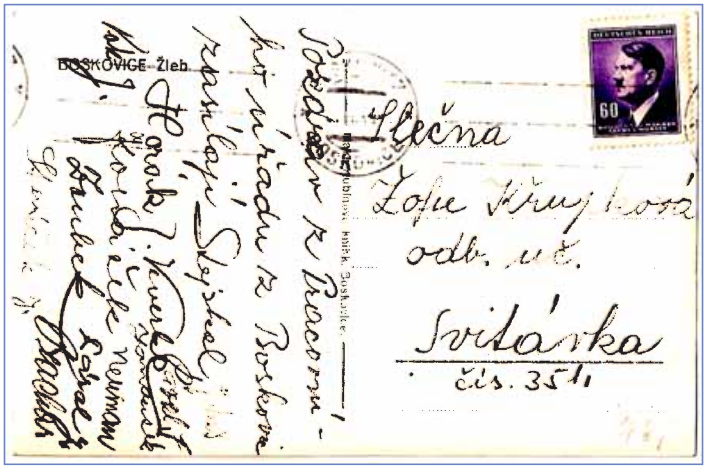
Dceruška poštmistra, Velectěná Slečna, sl. Zdenička, byla jistě sexy i v tatíčkově pošťácké uniformě.

Též úředník záložny, pan František, byl i po rozpadu mocnářství stále ještě Velectěný Pán.

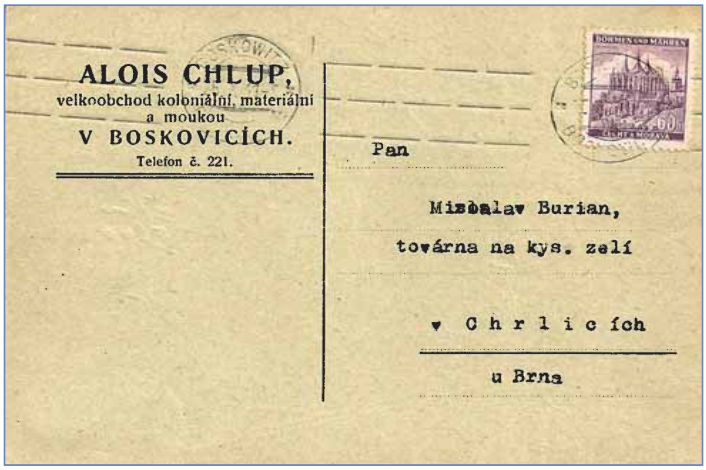
Stejně jako i jiný pan František, autodopravce od Pardubic, byl stále ještě Velectěným Pánem.

Vůdce byl milován svým německým národem, Slečna Žofie, odborná učitelka, byla milována svými českými studenty. Ale krasopis už mizel.

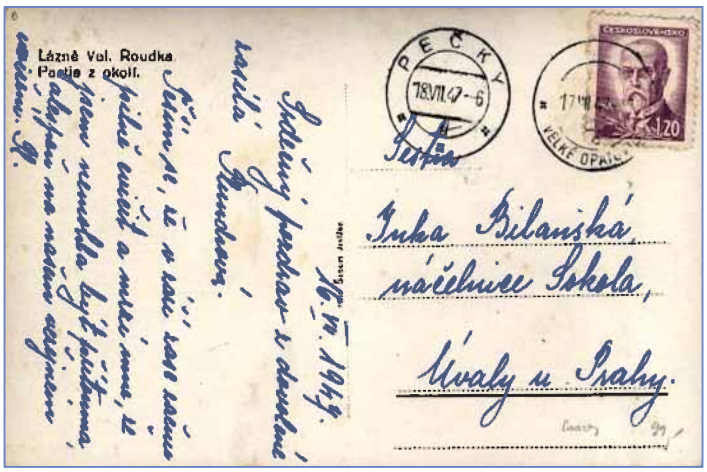
Vysoký kredit si učitelé drželi ještě v roce 1937, jako např. Slovutná paní odborná učitelka z Brna.

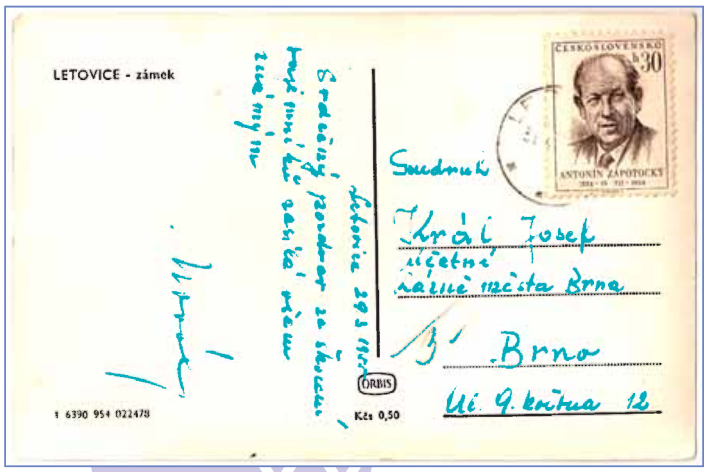
Psát jiné než strohé oslovení do továrny na kyselé zelí se snad ani nehodí. Při psaní takové adresy by se kysele tvářil i Švejk.

V těžkých dobách protektorátu byla paní Marie nejen milá maminka, ale hrdě byla oslovena i jako choť vrchního berního ředitele.

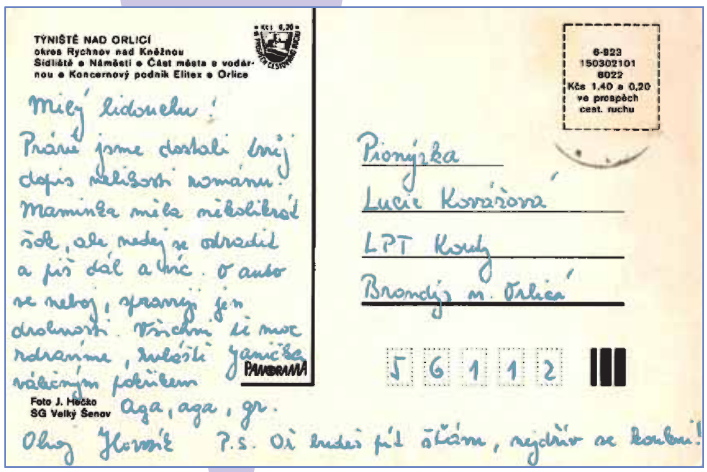
Amerika byla vždy o krok napřed.
I soumrak náčelníků v Čechách se značně opozdil.

Kmeny Sokolů a Orlů vytlačili Komančové,
a na jejich území vytvořili vlastní rezervaci.

Podobným snem bylo ulovit divokou a vzácnou pumu.
Třeba na safari.

Věřili v lepší budoucnost mladých rudochů.
Ani válečný pokřik je však nezachránil.

Ale sličná sestra bílého muže měla všude svého zvěda.
I vysoko v horách na severu.

Čím dál častěji bylo snem mladých lovců mít krásnou kobylku.
Aby se to nerozkřiklo, muselo se škrtat a škrtat a škrtat..

Tolik mé krátké dovysvětlení k oslovení v úvodu. Příběh sice pokračuje dál, ale má mnoho rozcestí s mnoha adresami. Zkrátka Dobrá adresa je moc důležitá.

Prozradím na sebe, že jsem neodolal vypsané letní soutěži v DA. Pan Šanda byl velkorysý a slíbil mi, že příspěvek otiskne. To mne tak rozdovádělo, že jsem mu poslal ještě jeden a měl by též spatřit světlo DA.

Asi Vás oba budu muset začít oslovovat velectěný, nebo blahorodý. Příklady táhnou.

Srdečně zdravím a přeji hezké léto.

Leoš

Neověřeno

Miroslav Pech

Napíšu Pavle

(Ukázka)

Je 21:00. Mám už třetí pivo. Připadám si trochu jako alkoholik. Normálně totiž tolik nepiju. Alkohol neni dobrej na moje trávení. Lidi co hodně pijou, maj napřed řídkou stolici, ale postupem času jejich stolice nabejvá na hustotě, až je nakonec tvrdá jako špalek. Jejich exkrementy maj pak černou barvu. Černá stolice neni dobrý znamení. Měli byste si uvědomit, že pokud máte tvrdou černou stolici, nejste na tom dobře. Berte to jako varovnej signál. Černá, jako špalek tvrdá stolice, je varování pro vás, že se nechováte dobře ke svýmu tělu a měli byste s tim něco udělat.

Je 21:15. Byl sem na záchodě. Barva mojí stolice je hnědá. Moje stolice má normální barvu a na dotek neni tvrdá jako špalek. V hospodě je hodně lidí. Pijou pivo a kořalky. U vedlejšího stolu sedí několik mladejch lidí a smějou se. Sou tam tři holky a dva kluci. Vyprávěj si a hlasitě se smějou. Holka s krátkejma černejma vlasama říká něco o svym učiteli španělštiny. Chápu, že její učitel je Španěl a neumí moc česky. Holce se ten učitel líbí. Je pro ní sexuálně přitažlivej. Její kamarádka říká, že ten Španěl je fakt pěknej a ptá se svojí kamarádky, jak je s nim daleko. Holka vyjádří vzdálenost malinkatou mezerou mezi palcem a ukazováčkem. Její kamarádka vyprskne smíchy a ta třetí holka taky. Ta, co má zálusk na svýho učitele španělštiny, si dá ruku před pusu a hihňá se. Kluci tak veselý nejsou. Spíš se pousmívaj a je na nich vidět, že si o učiteli španělštiny myslej svoje. Já žádný Španěly neznám a ani nechci. Maj divnou barvu kůže. Neni ani černá, ani bílá. Jako by se barva jejich kůže nemohla rozhodnout, jaká vlastně chce bejt. Nepotřebuju poznat žádnýho Španěla. Sou něco jako u nás cikáni. Ty taky nemaj kůži ani černou, ani bílou, a přesto o nich spousta lidí mluví jako o černejch. To nechápu. Dyť oni nejsou černý. Sou spíš hnědý. S černou barvou je jeden zásadní problém, ale oni černý nejsou. Maj hnědou barvu. Ta holka nemá s barvou kůže svýho učitele španělštiny žádnej problém.

Je 21:30. Napsala mi Pavla. Píše, že to ona bude kontaktovat příslušný orgány, jestli jí nedám pokoj. Píše, že už toho má dost a ať si ty svoje hnusný esemesky strčim někam. Napíšu jí. Píšu. Si myslíš, že si ňáká hvězda, co? Ale ty nejsi hvězda, Pavlo. Si jenom zmatená holka, která trpí příliš častýma delírkama. Nevíš o sobě a plácáš nesmysly. Udělalas chybu, že si odešla, protože já sem jedinej, kdo ví, co ti je, a kdo ti může pomoct. Protože já nad tim nebudu zavírat oči, Pavlo. Oči zavírá možná tvůj táta a ty taky zavíráš oči. Ty a tvůj táta ste nemocný lidi. Trpíte delírkama. Nevíte, co děláte. Je to škoda, Pavlo, protože ty seš fyzicky zdravá holka, až na tvoje tlustý stehna, ale neboj, dokud se ti netřou o sebe a nepaří se ti rozkrok, ještě neni tak zle. Problém je především ve tvym tátovi. Mám totiž podezření, že váš vztah neni tak do-

Nevěrte

cela čistej. Určitě se nejedná o klasickej vztah mezi tátou a cerou. Můžeš si říkat, co chceš, ale já vim, že máš delírko a v takovým stavu o sobě nevíš. Plácáš nesmysly a si sama sobě nebezpečná. Tvůj táta mi byl hned podezřelej. To se mi potvrdilo, když sem viděl tu vaší společnou fotku. A tu jeho hnusnou velkou ruku. Tvůj táta si myslí, že správnej chlap musí mít velkou ruku plnou mozolů a rozmlácenejch kloubů, ale to podle mě neni pravda. Takový ruce sou hnusný a špinavý. Copak si myslíš, že ten učitel španělštiny má taky velkou mozolnatou ruku? Ani omylem, Pavlo. Jeho ruka je malá a hebká. Nemá na ní jedinej mozol. Jeho ruka je čistá, bez rozmlácených kloubů. Ten učitel španělštiny si taky určitě nemyslí, že správnej chlap musí mít velkou hnusnou ruku plnou mozolů. A jeho žákyně zrovna tak. Už vidim, jak je celá žhavá na to, aby jí po těle jezdil hnusnou velkou mozolnatou rukou. Ta to nechce, Pavlo. Ta holka je mnohem chytřejší než ty. Ona ví, že správnej chlap se nepozná podle rukou. Správnej chlap má tu velikost v sobě. Nepotřebuje mít velký ruce.

Je 22:00. Píše Pavla. Nechápe, proč jí píšu o ňákým španělským učiteli, když žádnýho nezná. Dyť už do školy nechodim, píše mi. Si hnusák, Mariáne. Ještě jednou mi napíšeš a přísahám, že to oznámim příslušnejm orgánům. Pavla si myslí, že mě tim zastraší.

Servírka se ptá, jestli dám ještě pivo a já kejvnu. Dám si rád pivo, říkám. Servírka se usměje a odnese prázdnej půllitr. Je jak moje máma. Jenže máma nenosí prázdný půllitry, ale prázdný talíře od oběda. Chudák máma. Je chudák, protože se jí doma válí můj ignoranckej táta a s ničim jí nepomůže. Nechává jí kolem sebe běhat a odnášet svoje zasviněný talíře, a přitom nehne prstem. A mně říká, že sem zmetek a přídu jenom, když něco potřebuju. Táta měl taky jednou delírko, podobný tomu, co má Pavla a její táta. Řek mámě, že nechápe, co je jeho syn zač. Řek, že jeho syn má divnou držku. Prohlížel se prej v zrcadle a zjistil, že on takovou držku nemá.

„Ale máš," řekla mu máma.

„Ne nemám. Takovou držku nemám."

„Na co teďka narážíš?" zeptala se máma.

Táta byl chvíli zticha a pak řek, že na nic nenaráží, jen mu přijde, že jeho syn má divnou držku.

„Ty máš taky divnou držku," řekla mu máma.

Poslouchal sem je z pokoje. Jejich hlasy bylo slyšet z obejváku. Táta tam koukal na zprávy a mlaskal. Jed zrovna večeři. Měl už druhej chod a máma čekala, až bude moct odnýst jeho zasviněnej talíř. Měl sem v pokoji zrcadlo. Šel sem k němu a kouk se do něj. Nezdálo se mi, že bych měl divnou držku. Leda, že by táta myslel jinýho syna. Ale to pochybuju. Táta určitě jinýho syna neměl. Táta viděl v zrcadle svojí divnou držku a nechtěl v tom bejt sám, tak o mně začal vykládat, že i já mám divnou držku. Šel sem zas ke dveřím a poslouchal tátu s mámou.

„A já mám taky divnou držku?" zeptala se máma a táta se na ní překvapeně podíval a prohlížel si jí. Máma vykulila oči a podívala se na tátu způsobem: to si snad děláš srandu. Vim to, protože už sem je neposlouchal ze svýho pokoje, ale koukal na ně z chodby, takže sem měl dobrej výhled. Byl sem tenkrát malej, takže mě nemohli vidět.

„Tak teď si mě nasral," řekla máma, ale zas tak nasraná asi nebyla, protože hned potom, co táta domlaskal svoje uměle vyšlechtěný kuře s nedovařenejma bramborama, máma vstala a odnesla jeho zasviněnej talíř. Ten večer už podruhý.

Ta hezká servírka musí celej večer lítat sem a tam a odnášet prázdný půllitry a panáky. Ještě, že sem tu já, protože na mě se dycky usměje, což znamená, že se jí líbim. Ale nelíbilo se mi, jak koukala na mojí hlavu. Doufám, že si nemyslí, že sem neonacista, protože to by mě fakt mrzelo. Nejsem neonacista. Neonacisti sou roboti, co jen choděj, hulákaj nesmysly a zvedaj ruku na povel. Chovaj bojový psí plemena a myslej si kůli tomu, kdoví co nejsou. Neni dobrý si s neonacistama něco začínat.

Je 22:30. Pavle sem zatim nenapsal. Očividně má delírko a neví, co mluví. Když člověk trpí podobnejma delírkama, co Pavla, tak přes esemesky s nim nic nepořídíte. Nijak mu nepomůžete. To před váma musí stát a ještě lepší je, když sedí.

Pamatuju se na jeden výlet, co sme podnikli já, Pavla a pár jejích kamarádů. Táta jednoho z kluků vlastnil rybník a toho kluka, myslim, že se menoval Jindra, tak Jindru napadlo, že by bylo dobrý tam uspořádat párty. Ňák se to tenkrát dohodlo. Já do toho nezasahoval. Čekal sem, až to vymyslej, a pak sem se přizpůsobil. Nechtělo se mi ňák jim zasahovat do jejich plánů, protože oni nebyli zrovna moc chytrý a je dost možný, že by mě nepochopili. Párty se dohodla. Už nevim, co to bylo za den, ale bylo léto. Pavly kamarádi nás k rybníku přivezli au-

tem. Pavla vzala stan a spacáky. Pavla mi řekla, ať postavim stan. Řek sem jí, že si nejsem moc jistej, jestli je to pro mě vhodná práce.

„Fakt chceš, abych stavěl stan, Pavlo?“

„Tak já myslela, že zatim postavíš stan a já se kouknu do lesa po ňákých jahodách.“

„Aha. Takže já tu budu stavět stan a ty budeš mezitim courat po lese. To se ti zdá normální, Pavlo?“

Pavla řekla, že teď už se jí to teda normální nezdá a začla stavět stan. Já šel zatim na obchůzku kolem rybníka. Na jednom místě bylo hodně rákosí a bahna. Páchlo to tam stolicí a mě napadlo, že to místo možná slouží jako toaleta, tak sem se tam vyprázdnil. Neměl sem u sebe nic na utření. Musel sem popojít, a při tom si držet kalhoty, abych je neválel v blátě, kousek k vodě a tam sem se vymyl. Bylo to hezký místo. Rybník a kolem něj les. Byl tam klid. Večer někdo rozdělal oheň a kluci vyndali z kufru auta prase a začli ho opejkat. Někdo řek, myslim, že to byla holka, že to prase bude upečený možná tak druhej den ráno a postupem večera se její slova ukázaly jako dost pravděpodobný. Ty kluci byli normální usmrkanci. Ani nevěděli, kdy se má dát píct prase. Zajmalo mě tenkrát, kdo tam s tim prasetem bude čekat až do rána, protože kolem devátý večer už byli všichni dost nalámaný a v deset žvanili nesmysly. Kluci si hráli na frajery, ale neměli na to. Byli to hrozný usmrkanci, co si navzájem předváděli svý bicepsy a závodili, kdo dřív vypije lahváče. Bylo mi jasný, že tendle večer nemůže dopadnout dobře. Kolem Pavly se furt motal jeden z usmrkanců. Předváděl se a ukazoval jí lýtkovej sval. Pavla vypadala, že jí jeho sval zajmá. Pak k nim přišla holka a i ona mu pochválila lýtkovej sval. Nenápadně sem si vyhrnul nohavici u kalhot a kouk se na nohu. Musel sem uznat, že jeho sval je větší.

Párty pokračovala, prase bylo pořád syrový, ale většina lidí už se motala kolem ohně a některý dokonce někam zmizeli. Pamatuju se, že Jindra každýmu říkal, ať nikam nejezděj autama, protože sou vožralý a mohli by se zabít.

„Sám seš vožralej,“ řek jeden usmrkanec.

„Myslim to vážně. Fakt. Nechci žádnej průser.“

Slyšel sem Pavlin smích, ale Pavlu nikde neviděl. Došlo mi, že bude někde s tim usmrkancem, co jí ukazoval lýtkovej sval. Ale slyšel sem jenom smích. Světlo bylo jen kolem ohně, jinak všude tma. Pak sem si všim jedný holky. Šla do lesa a vypadala, že jí neni dobře. Napadlo mě, že možná bude potřebovat mojí pomoc, tak sem se zvednul a šel za ní. V tý tmě sem toho mezi stromama moc neviděl, ale její silueta byla pořád celkem zřetelná. Šel sem za tou siluetou. Potom sem viděl, jak si ta holka rozepíná kalhoty a sedá si na bobek. Neměla tlustý stehna. Naopak. Její stehna vypadaly lákavě. Počkal sem, až se znova postaví a pak sem k ní přiskočil a zezadu jí šáhnul na vagínu. Měla jí vyholenou. Bohužel začala křičet. Ječela jak zvíře, a tak sem pustil její vyholenou vagínu a utíkal sem zpátky k ohni. Holka pak u ohně vykládala, co se jí stalo. Byla hrozně vyplašená a tim párty v podstatě skončila, protože pak začli všichni řešit, kdo jí to vlastně udělal, kdo jí šáhnul na vyholenou vagínu. Něco sem řek. Nepřipadalo mi to moc důležitý a už sem to zapomněl, jenže těm usmrkancům to naopak přišlo hodně důležitý a začli mě napadat a bejvali by mě tam zabili, kdyby je ode mě Pavla neodtrhla a neřekla jim, ať mně to nechaj vysvětlit. Řek sem jim, že se omlouvám. Uznal sem, že bude lepší se omluvit, protože ty usmrkanci vypadali, že by mě nejrači zabili. Musel sem jim říct, že sem si tu holku splet s Pavlou, sledoval jí do lesa a pak sem se dotknul její vagíny, protože sem s ní chtěl souložit. Zdálo se, že mi uvěřili. Pár se jich začlo smát, ale ta holka, který sem šáhnul na vyholenou vagínu, tak ta se nesmála. A Pavla se taky nesmála.

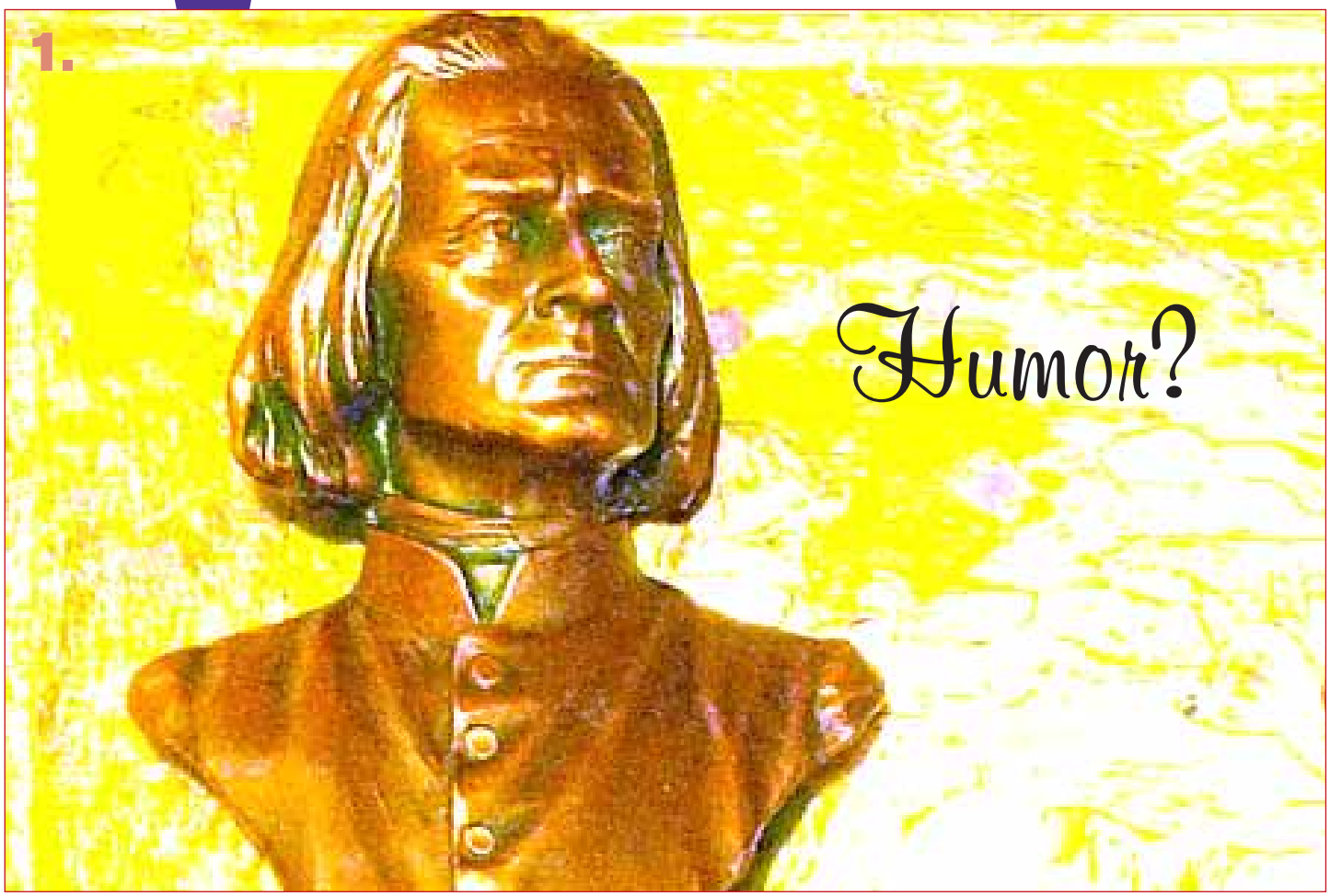
Tenkrát sem v podstatě přestal s pitím. Druhej den sem byl ze svýho činu dost vyděšenej. Byl sem vyděšenej z toho, co dokážu udělat, když sem opilej. Za tou holkou sem šel, protože sem s ní chtěl souložit. Vůbec sem nepomyslel na kondom. A to mě vyděsilo, protože já pokaždý myslim na kondom, když chci souložit, ale tu noc sem to úplně pustil z hlavy. Mohlo se stát opravdový neštěstí. Nepochybuju o tom, že ty usmrkanci souložili se svejma holkama bez kondomů. Bylo to tam zamořený AJCEM. A já se moh nakazit.

(Kniha Miroslava Pecha, která nese název Napíšu Pavle, vyjde na podzim letošního roku v Nakladatelství Petr Štengl – www.petrstengl.cz)

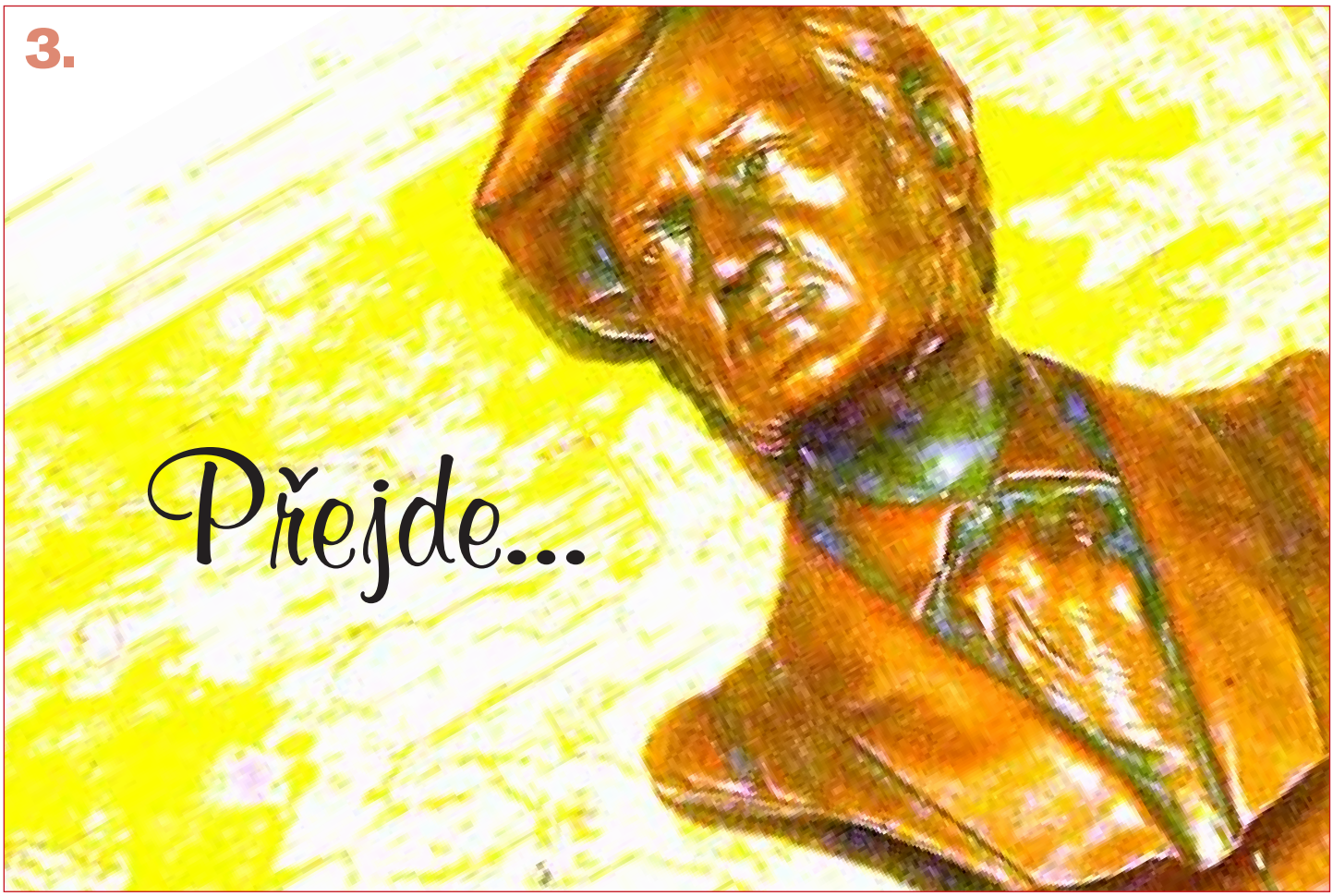
Na Liszt a Wagner...

večer te v Piešťanech

2.
...

3.
Přejde...

Neověřte

Ondřej

Čím milé chtěly a jiné

Čím byste milé děti chtěly být?

rád bych se stal politikem
buď zleva, případně zprava
ale spíš střed než extrém
střed spíš zleva než zprava
a když už extrém, tak...

lepší než obyčejný politik
je samozřejmě premiér
takže premiérem bych rád byl
buď zleva, případně zprava atd.

nejvýš je pan prezident
najdu si správného poradce
a když budu mít štěstí na mluvčího
už mě nic nezastaví
a moji kariéru nezastaví
ani školné ani jiné reformy

a když nevyjde kariéra politika
budu po tátovi básníkem
mám totiž slabost pro rýmy
Václave táhni do zimy
jak rusáci táhli v sametu

epická báseň o lyrických aspektech angažmá v poezii společnosti a jinde

demonstrace petice podpisy dopisy pak zase demonstrace
všechno se počítá každej hlas dobrej každej může pomoct
vždyť bělorusko je úplně stejný jak my stejně lidí stejný trable
jak to tu bylo tak to tam je tak vstaň od toho piva a poď

nech mi mý pivo a klídek a piš si dál tyhle básničky
angažovaný jak sám by ses neangažoval jen podpisy
nic nezmění a ty tvý songy jsou spíš demonstrativní
než demonstrující a stejně tě velký básníci nepřijmou
není v tom patos a není v tom láska a není v tom nic
z tvojí duše a srdce a tak vůbec z hloubky ty to nežiješ
ani neprožíváš bělorusko je daleko a nějaká diktatura
už dneska lidi nezajímá tady není a určitě už nebude

kdyby byli všichni jako ty tak to tu máme ještě dneska
a tam to dneska pořád je fízlové řežou demonstranty
slzáky vodní děla obušky a štíty taky těžký boty
taky tam maj svoji bartolomějskou a uměj mlátit
tak aby nic nebylo poznat a vyhrožování má zřejmě
pořád svoje kouzlo každej má co ztratit a bez pomoci
zvenčí to tam nepadne a jsou tam kluci jako ty nebo já

Zajac
byste děti být?
básně

koho chceš zachraňovat komu chceš pomáhat
jak říkáš je to tam stejný jako to bylo tady
kdo za něco stál už dávno zmizel za kopečky
a zbytek sedí a zmizí hned jak bude moct
nikdo tam nezůstane a proč taky pár týpků
si nechá narůst delší vlasy a undergroung bude
fakt žít a sílit a pak budou chlastat a chodit si
na pohřby dávat si ceny a nadávat a litovat se
vzpomínat na dobu těsně po revoluci kdy
všechno bylo čistý a kdy prezident nebyl zmrd
nakonec budou nad bigmacem váhat jestli volit
komanče co vystoupil před revolucí nebo komanče
kterej vystoupil dřív a bude jim stejně fajn jako nám
budou mít cizí telenovely a vlastní nekonečný seriály
a herci budou slavný a na svobodnou evropu si
nikdo nevzpomene a budou mít barda co bude
fakt slavnej a bude zpívat pravdu o tom jak to
vážně je a že to stejně není dobrý ale budou mít
na výběr z víc druhů chlastu a cigaret a bude jim
tak dál piš ale nepiš o bělorusku ale o sobě a svý
lásce a taky o tý minulý tý nenaplněný protože
stejně bolavý srdce maj i ostatní a to je to opravdu
důležitý ne předstíranej zájem o jiný seš ňákej
posranej křesťan nebo co já přeci vím jaký to je
ještě mám doma cyklostyl a zakázaný texty
ale to už je passé tak pij a piš a zpívej a tak

Kde jsou ty časy kdy to stálo za hovno

zpěvavě
Kde jsou ty časy kdy to stálo za hovno

básníci nesedí a sedět nebudou
politici asi nevědí že by se měli bát
studenti neklidní by rádi debatu
jenže všichni vůdci mírní beránci

a pořád žádná palba do lidí
dokonce ani gumákama
ani vodní dělo nemuseli nasadit
slzáky ani fízly na koních

my jsme ta klidná síla
co vymře sama
a tyhle protestsongy mi snad vydají
už jsem si zažádal o grant

nechám si narůst ještě delší fousy
nechám se podrbat bez kousnutí
jako performer na volné noze
vystoupím na happeningu

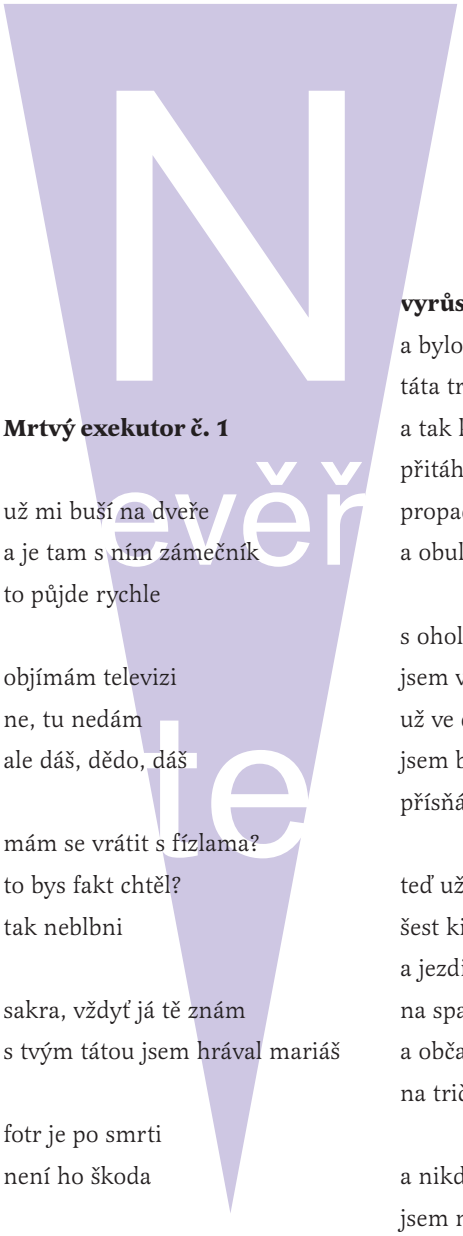
Kde jsou ty časy kdy to stálo za hovno
zpěvavě
Kde jsou ty časy kdy to stálo za hovno
kdy Hagen a Landa byl bůh

Mámy radí vždy nejlíp

Kdo jest matka má?
Evangelium podle Marka, kap. 3.

jó, chlapče, ty si zahráváš
takhle je provokovat
léčit, chovat se slušně
a ještě k tomu vyzývat ostatní

takhle to přece nejde
vždyť ty mi rosteš pro šibenici
synu, ježíši, prober se
hubu drž – a krok

Mrtvý exekutor č. 1

už mi buší na dveře
a je tam s ním zámečník
to půjde rychle

objímám televizi
ne, tu nedám
ale dáš, dědo, dáš

mám se vrátit s fízlama?
to bys fakt chtěl?
tak neblbni

sakra, vždyť já tě znám
s tvým tátou jsem hrával mariáš

fotr je po smrti
není ho škoda

televizi nedám, povídám

měls platit pokuty
kdyby takhle jezdili
na černo všichni...

no, pak už si pamatuju
jenom tmu, úplnou
a potom ležel na zemi
sípal, asi kvůli noži v krku

mrzí mě to, to zase jo
zabít jsem ho nechtěl
jen postrašit

ale jdou zkazky
že prej budou další

vyrůstal jsem na periférii

a bylo to fakt těžký
táta trošku chlastal
a tak když brácha
přitáh domu orlíky
propad jsem tomu
a obul těžký boty

s oholenou hlavou
jsem vypadal tvrdě
už ve dvanácti
jsem byl největší
přísňák ve třídě

teď už jsme nácek velkej
šest kilo deka pět
a jezdim na sever
na spanilý jízdy
a občas na koncerty
na tričku různý runy

a nikdo mi nic nemůže
jsem nezletilej a fízly
mám v prdeli

teď už jsem nácek velkej
a cestou z fotbalu
jsem vybral benzínku
nikoho neudám to je jasný
to je hrdost a čest a věrnost

první výslech bude jen
dalším zocelením a
já poskočím zas o
stupínek vejš

teď už jsem nácek velkej
šest kilo deka pět
a zatím netuším
co bude za dva roky

vyrob si svého „trvale udržitelného dlužníka“

už od mala jsem chtěl bejt rentiér
rentiér je král o tom není pochyb
vždyť jak to zní tak francouzsky

jenže nic jsem nezdědil a vlastního
potenciálu podnikat také nemám příliš
a přitom domeček s dvanácti byty
jasně stačilo by s deseti ba i s osmi
to by byla krása jen vyštípat nájemníky
s regulovaným (taková zlodějina)
trošku se ufikne elektřina
a bez teplý vody to taky není žádnej med

jenže jak říkám žádnej dům nemám

pak ale jednou brácha přišel s nápadem
vzali jsme našich našetřenejch pár tisíc
spojili jsme to a oslovili pár lidí
jak se říká „v tíživé sociální situaci“
něco jsme půjčili něco jsme napsali
že jsme půjčili a za pár měsíců
nám na účet chodí desítky tisíc

jsou to exekuce důchodů splátky úroků
něco jsme vymohli sami
něco taky igor s koljou a sergejem

konečně taky můžu dát něco na charitu
to jsem dřív nemoh
teď si čas od času koupim nový prostor
(některý tváře jsou mi povědomý)
a nebo hodím dvacku žebrákovi
vím mám měkký srdce všichni to říkaj

a co ty? už máš svýho dlužníka?

Foto Michal Šanda

Neověřte

Martin Vokurka

Básně z července

* * *

Za moudrost ztraceného rozumu
Odjakživa platí se jazyky
a plašením slov
Moje tajemství a vyznání
Splihlá plazí se při zemi
Nenesou povinnou úlevu lásce
Němý zármutek co z nich zůstává
Měsíc co měsíc
Snažím se zahánět
k tělu přitištěným tělem
Škrtivým obvazem
tiším poslední krvácení
Mlčenlivý víc než menopausa

* * *

Nemám jazyk
Mateřský jak černý znamení
uprostřed zad
Cunnilinctus mi ho vzal
Tucet jazyků
Vyřízl v bolesti
Sto skosil v hadím tanci
Tisíce jich
Za rouškou lásky
Teď někdo v sobě nosí
Jak bezstarostnou vložku
proti stáří

Žena v podřepu

Rýha vpředu nahoře
Rýha vzadu
Dole
Jen ta někam vede
A hned dvakrát
Neumět si vybrat
Cestu necestu
Kolísat den po dni…
A nazývat to –
Láskou

* * *

Sestrojíme znovu
z kmenových buněk
štěstí těla
závratné a chvějivé
Postavíme
úd po údu
krokem lehkým
cestu do věčnosti
Směrem vábivě opačným
Po stopě uprchlých
vydat se zase smíme
Podruhé možná už posté

Z kmenových slov
dřímajících v dřeni mlčení
Přeskládáme brzy novou
řeč
Navzdory všem mutacím
Věty budou se množit
vždy neochvějně k lásce
Překódujeme v nich nenávist
až ztratí dávný směr
a zůstane nevyřčena
Porozumíme si dokonale
i v tichém okamžiku vraždy

* * *

Žijeme
Stehno ke stehnu
Den ke dni
Tak i kráčíme a sníme
Vleže a navzájem
V zápasu a lásce
Se slovy bez zápachu řeči
S ústy v ústech
Až nakonec jednoho dne
Záda proti zádům
Zadek vzepřený o zadek
Tiskneme se nevěřícně
zpocení a udýchaní
V posledním dotyku
Je naším prvním opouštěním
Na vzdálenost celé paže
Kam vzrušení už nedosáhne
Marně se kdesi pro mě půlíš
Ze zvyku se po tobě natahuji
Pořád vyzývavý
K setkání
Na místě bez souřadnic
Bušíme vzteky
Bez sebe jenže zakleslí v sobě
Koleno v koleni
Nehty proti nehtům
Mažeme si z očí
Navzájem všechny sociální sítě
Na opačných koncích
stáváme se nepřáteli

Neověřte

Roman Rops

Abdikace

Prázdninový díl K. O.

Předpokladem kvalitního života je kvalitní životopis.

Tak Miloš psal, jakoby napojen na samotný Vesmír. Najednou básnické zákruty Netušena začaly promlouvat jeho pořád trochu ulepenou rukou:

Cítím se provinile, protože jsem včera nedal v hospodě dýško a pivo mi kupoval ten křupan, kterej se pokaždý rve a nic s ním nechci mít, ale mohl jsem se díky němu aspoň trochu opít.

Cítím se provinile mezi lidma v hospodě i na ulici, protože jsou to většinou naivní a hloupí rasisti a nemají mi co říct, cítím se provinile mezi intelektuály, protože jsem nic nedokázal a sláma mi leze z hlavy

Ty drž hubu ještěs nic nedokázal říkával vždycky tatínek když jsem byl malej

Co si vůbec myslíš ty hajzle nikdys nic nedokázal a jen se přiživuješ křičí na mě maminka ze všeho nejvíc nenávidí tatínka neviděla ho deset let. Mě před ním vlastně zachránila protože on se na mě vykašlal.

Cítím se provinile když se mlátí dveřma, bývá to kvůli mně ale nedovedu tomu předejít, zkoušel jsem i různý rituály

Cítím se provinile protože po jedenáctém září

Cítím se provinile poblíž dna středoevropského potravinového řetězce, protože ti kdo mne spotřebují si zaslouží lepší materiál než jsem já

Cítím se provinile, že mám ještě chuť se opít. Víc by se mi možná ulevilo, kdybych se řízl do krve.

Nebo jen tak mlátit hlavou o zeď, zkrátka potlačit pocity.

Cítím se provinile, že jsem nedostudoval ani jednu z obou fakult. Kromě řezání jsem vyzkoušel snad všechno.

Cítím se provinile při představě, že odcházím z domu a budu se muset zase vrátit.

Cítím se provinile především proto, že maminka měla smutný život naplněný uklízením a pravděpodobně nikdy

Cítím se provinile při pohledu na nejvyšší ústavní činitele, cítím se vinen tím, že jsou ještě naživu a vysmátí.

Cítím se provinile, někdo se mi teď směje, kandiduje na tentýž kandelábr jako ústavní činitelé.

Cítím se provinile, proč jsou dnešní dívky nesnesitelné, můžu za to já? To není řečnická otázka.

Cítím se provinile, že naproti mají letní boty ve slevě a já ani nejsu schopnej si tam zajít, intelektuál! A to mi na ně dává maminka

Cítím se provinile když se mlátí dveřma, bývá to kvůli mně ale nedovedu tomu předejít, zkoušel jsem i různý rituály

dvě stovky, tomu svýmu blbovi, víc nemá, protože všecko, co měla, se mnou už promrhala.

Cítím se provinile, že si nejsu schopnej vyřídit ani pracák sociálku pojištění, nic.

Cítím se provinile, když píšu, místo toho si mám shánět práci a nečumět do monitoru, cítím, že rekordní nezaměstnanost je vina takových jako já. Kvůli takovým, jako jsem já, přidělávame statistikům jen zbytečnou práci.

Cítím se provinile, protože do pokoje vlétla moucha a posere maminčino uklizené štěstí. Místo abych ji šel vyhnat nebo zabít cítím se provinile a tvářím se jak debil. Raději budu psát pod pseudonymem, i když vinu to nesmaže. Nebo nechat vykázat.

Cítím se provinile, když čtu knihy o filosofii nebo se učím anglicky, místo abych si šel něco hledat.

Cítím se provinile, když je venku hezky a já na to koukám z okna (na balkon přes den nesmím, protože tady nejsem hlášenej a mohl by mě někdo vidět, ale i večery mi brzy skončí)

Když jsem venku, není hezky. Mně není nikde opravdu hezky, když odtud musím zpět.

Cítím se provinile, přestože mne zatím přední komentátoři a analytici přímo nejmenují, ale každej víme svoje.

Musím se cítít provinile, když mě otec vyhodil. Potřeboval prodat byt a měl se kam přestěhovat, já ne, moje chyba, a maminka si mě ještě pořád drží –

Cítím se provinile, protože se do hospody už jen tak nepodívám, dokud všechno nesplatím, musím hodně splácet, nevím, kam se podívám.

Cítím se provinile, když uvážím, že jediný, kdo vyjadřuje moje zájmy, jsou největší zloději a masoví vrazi dvacátého století.

Cítím se provinile. Protože já za to nestojím.

Cítím se provinile. Der Byt, die Rodina. Das Auto.

Cítím (vinu), tedy jsem.

Cítím se provinile, moje erekce je slabá jako Bohuslav Sobotka, jako stisk jeho ruky ústy kancléře prezidenta republiky Miloše Zemana Vratislava Mynáře.

Cítím se provinile. Život je jen náhoda.

Cítím se provinile, že nemám prachy, a tedy nežiju v pravdě.

Někdy se cítím provinile, že jsem první z rodiny, kdo byl v Osvětimi, a navíc jen na školním výletě. Že jsem první z rodiny, kdo studoval na vysoký, ale neúspěšně. V každým případěje to moje vina, měl jsem na víc. Teď jsem hovno. Vím to ze dvou na sobě nezávislých zdrojů (které se dokonce upřímně nenávidí a pochybuju, že spolu vůbec kdy co měli), takže je to objektivní zpráva. Studoval jsem žurnalistiku, promiňte.

Mohl bych si pořídit dítě a potrestám ho za to a nebudu se cítit tak. Tak!

Cítím se provinile a nikdo, kdo mě dobře zná, by to do mě neřekl.

Život bez peněz je život ve lži. A mateřská láska je kašička v drahým šampónu.

Zahodil tužku rozhodnut, že báseň po sobě číst nebude. Už nikdy se na ni nepodívá; cítil by se provinile.

Cítím se provinile, když píšu, místo toho si mám shánět práci a nečumět do monitoru, cítím, že rekordní nezaměstnanost je vina takových jako já. Kvůli takovým, jako jsem já, přidělávame statistikům jen zbytečnou práci.

Cítím se provinile, protože do pokoje vlétla moucha a posere maminčino uklizené štěstí. Místo abych ji šel vyhnat nebo zabít cítím se provinile a tvářím se jak debil. Raději budu psát pod pseudonymem, i když vinu to nesmaže. Nebo nechat vykázat.

Cítím se provinile, když uvážím, že jediný, kdo vyjadřuje moje zájmy, jsou největší zloději a masoví vrazi dvacátého století.

Cítím se provinile. Protože já za to nestojím.

Neevěřte

RASISMUS MEZI ČESKOU UMĚLECKOU ELITOU a ještě něco...

Z DOMOVA (ČTŽ)

Kontroverzní vizuální umělec David Černý potkal včera na nábřeží kontroverzního vizuálního umělce Milana Knížáka a ten, ještě než přešel na protější chodník, stačil si před Davidem Černým uplivnout se slovy: Ty Černá svině!

Na nábřeží potkala Lucie Bílá Věru Bílou...

A ještě něco:

Jel jsem z práce domů. Autobusem. Přistoupil starší pán. V ruce držel růži. Stolistou. Autobus cukl. Cestující jsou povinni se za jízdy držet. Pán přistál na mém klíně.

„Cikán jeden. Potřeboval by zastřelit. Všichni cikáni by potřebovali postřílet“ řekl pán.

Chvilku trvalo, než mi došlo, že řidič asutobusu bude patrně romské národnosti. Patřilo by se tím pádem postřílet i všechny řidiče autobusů?

„Nejste tak trochu rasista?“ zeptal jsem se pána.

„Proč trochu? Jsem rasista. A kdo říká, že neni rasista, tak je největší rasista.“

To myslel mě?

„Já mám s cikánama dobrý i špatný zkušenosti. Nedá se to zevšeobecňovat. Zevšeobecňování je to nejhorší.“ vysvětlil jsem mu.

„Moji předci byli vyznamenaníýza to, že vraždili barevný“ odpověděl pán a vystoupil i se stolistou růží.

(Pšt)

Neověřte

Z mého deníčku

– První den bez práce

1. Ráno jsem vstala poměrně ready na to, že jsem den předtím na „oslavu“ ztráty práce vypila 6x rum, 1 x portské a 1x půlku radlera.
2. Užití všelijakých tablet – tlak, atd. – tlak měřit nebudu, i přes tablety mi zřejmě za chvíli vyletí komínem.
3. Cesta do města na mém rezatém skládacím kole.
4. Trafika – nákup časopisu Tvar.
5. Pojišťovna – zrušení pojistek. Paní se mě snažila všelijak přemlouvat, stojím si tvrdě za svým – zrušit, jen pojistku na byt nechat. Ještě to vypadalo, že mi nabídne pojištění na auto, to ovšem nevlastním, jedině, že bych nechala pojistit sousedovo.
6. Další pojišťovna – snížení penzijního připojištění, pán velmi profesionální a navíc disponoval i značným EQ.
7. Na rohu náměstí z prodejny CD zpívá ZAZ – vzpomínka na Paříž.
8. Finanční ústav – změna platebních příkazů, slečna za přepážkou se chová přesně dle předepsaných kritérií. Dávám jí imaginární pochvalu.
9. Pěší zóna – muž hraje na flétnu, před sebou čepici na drobné, představuji si tam sebe, jak hudlám na hřeben.
10. Kupuji si kávu u Donaldů, relativně luxus, ale jo ... to ještě dám.
11. Sedím před Priorem na lavičce, na místě, co sedávají bezdomáči.
12. Přesun do nákupního centra.
13. Hledám Cosmopolitan, kde je Jana Hradilová, abych si ho prohlídla a vrátila do regálu, nemají ho.
14. Vydávám se po stopách zlevněného Perwollu, po půl hodině jsem ho našla.
15. Začínám objevovat svět slev, myslím, že mě to bude bavit.
16. Návštěva zoologické zahrady (Zverimex v obchodním centru Mercury), nejvíc se mi líbili králíčci.
17. Příjezd domů, zjišťuji, že jsem si místo ubrousků na intimní partie, koupila ubrousky větrové.

Kateřina Bolechová

V příštím čísle (vychází 1. září 2013) rozhodně nenajdete:

Obamův seznam osob určených k zabití

Plné doznání Petra Nečase

Předpověď počasí

Na shledanou příště!
Ne za pomente!